ΈΤΟΣ Β' 1885 — ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ — 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΑΡΙΘ. 49

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἑλλάδι . . . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»
Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία).
Ἡ Ὀλισθήσασα (σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου) ὑπὸ Σ. Κ. ΠΑΓΑΝΕΔΗ.
Ἔργα καὶ ἡμέραι ὑπὸ Δ. Γρ. Κ.
Ἑβδομάς.
Ἡ Ἀφελὴς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μετάφρασις ὑπὸ Κ.
Κυριακὴ τῆς τυροφάγου ὑπὸ Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ.
Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
Βιβλιογραφία
Παρεκβάσεις, ὑπὸ Ι. Μ. ΛΑΜΒΕΡΓΗ.
Ἱστορικὴ ἔκθεσις τοῦ τηλεφώνου
Ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων.
Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.—Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(3 Φεβρουαρίου)

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου.—Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ τῆς προφήτιδος Ἄννης.

[Συμεὼν εἶνε ὁ εὐλαβὴς καὶ δίκαιος ἐκεῖνος γέρων ὅστις, ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν τῇ χθὲς ἑορτῇ εἰς τὸ ἱερὸν ὑπὸ τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἰωσήφ, ὡς βρέφος, προσαγόμενον, ἐδέξατο ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ Θεοδόχος, καὶ ἀνεφώνησε τὴν εὐχὴν «Νῦν ἀπολύεις κ.λ.» ἣν ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καθ' ἕκαστον ἑσπερινὸν ἀναγινώσκει· θεωροῦσα ταύτην ὡς τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν ᾠδὴν τῆς Νέας Διαθήκης.

Ἡ δὲ Ἄννα εἶνε ἡ εὐσεβὴς ἐκείνη καὶ γραῖα χήρα, ἥτις πάντοτε διέμενεν ἐν τῷ Ναῷ, καὶ ἐκήρυττεν ἐν Ἱεροσολύμοις τὴν διὰ τοῦ Ἰ. Χ. μέλλουσαν σωτηρίαν].

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1822. Μάχη ἔξωθεν τῆς Ῥεθύμνης ἐν Κρήτῃ.

1826. Ὁ Φαβιέρος ἐν Ἀθήναις σχηματίζει καὶ τρίτον τάγμα ἐν πομπῇ καὶ δοξολογίᾳ οὐτινος ταγματάρχην ἀνακηρύττει τὸν Σπ. Σωνιέρον.

Η ΟΛΙΣΘΗΣΑΣΑ

[Σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου.]

Παρέκαμπτον νύκτωρ καὶ ἐν ὥρᾳ χειμερινῇ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *** Ὅπως εἰς τὰς πλείστας ἀθηναϊκὰς ὁδούς, οὕτω καὶ ἐκεῖ ἀπόλυτος ἠρεμία καὶ σιωπὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ· εἶχε παρέλθει ἡ 11η ὥρα, οἱ δὲ ἀραιότατοι διαβάται, σπεύδοντες νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὸν δριμὺν βορρᾶν καὶ τὰς πρωΐας ψεκάδας τῆς βροχῆς, ἔτρεχον ὑπὸ τὸ ἀσθενέστατον φῶς, ὅπερ χύνουσιν οἱ ἐλαττωματικοὶ τοῦ φωταερίου μας φανοί.

*

Εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην εἶχον κατοικήσει παιδίον ἔτι. Ἤδη τὰ πάντα εἶχον ἀλλάξει, καὶ ἄνθρωποι καὶ οἶκοι. Οἱ ἔφηβοι ἠνδρώθησαν· μετ' ὀλίγον θὰ ἦνε γέροντες . . . . Οἱ ἑτοιμόρροποι οἶκοι εἶχον καταρρεύσει καὶ νέοι ἠγέρθησαν ἐπὶ τῶν κενῶν οἰκοπέδων. Μετ' ἀπουσίαν ἀρκετῶν χρόνων διηρχόμην, τὸ πρῶτον τότε, τὴν συνοικίαν, καὶ τὴν διηρχόμην ἐπίτηδες νύκτα ὅπως μὴ ἀπολέσω ἐκ τοῦ θορύβου τῆς ἡμέρας οὐδὲ πολλοστὸν τῶν παιδικῶν ἐντυπώσεων. Τὰ ἐλάχιστα τοῦ δρόμου ἀντικείμενα, ἀνακαλοῦντά μοι ὁλόκληρον παρελθόν, ἀνέσελλον τὸ βῆμά μου καὶ συνεδαύλιζον τὸ ὑπὸ τὴν τέφραν τοῦ παρελθόντος καθεῦδον πῦρ τῶν ἀναμνήσεων. Ἐνοσταλγοῦν δι' ὅλα· καὶ διὰ τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς ἐλαίας, ὃν οἱ οἰνοπῶλαι ἀνήρτων ποτὲ μετὰ λευκῆς φιάλης οἴνου ἔξωθεν τῶν οἰνοπωλείων. Δὲν ἠξεύρω ἐὰν εἴμεθα ἄδικοι οἱ ἄνθρωποι ποθοῦντες πάντοτε τὸ παρελθόν. Θεωροῦμεν ἴσως δυστυχὲς τὸ ἐνεστώς. Μικρὰ ὅμως τάροδος χρόνου ἐκδικεῖ τὴν μεροληπτικὴν προτίμησιν, ἀφοῦ τὸ αὔριον κατέστησεν ἀμέσως παρελθὸν τὸ σήμερον . . .

*

Φωναὶ ἀπό τινος παραθύρου ἐξερχόμεναι ἐχαλάρωσαν τὸ βῆμά μου. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου ἀνέμενεν ἅμαξα μὲ σβεστοὺς τοὺς φανούς. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ψυχορραγῶν τις ἀπέθανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ δὲ οἰκεῖοι ἐπεσφράγιζον τὸ τέρμα μιᾶς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως διὰ τῆς ἀρχῆς τῶν θρήνων χωρὶς νὰ πείθωνται ὅτι μετὰ μικρὸν οὐ μόνον θὰ ἐμειδίων ἀλλὰ καὶ θὰ ἐλησμόνουν . . . Εὐτυχῶς ἠπατώμην· αἱ φωναὶ ἦσαν φαιδραί, προέδιδον δὲ πολλὴν τὴν ἔξαψιν καὶ ἄκρατον τὴν χαράν. Τριγμὸς μικρὸς παραθύρου ἐκίνησε μετὰ μικρὸν τὴν προσοχήν μου· τὸ παράθυρον ἠμιηνεῴχθη καὶ φῶς ἀρκούντως ζωηρὸν ἐχύθη ἔσωθεν· ταυτοχρόνως ἀπὸ τοῦ ἡμιανοιχθέντος παραθύρου προέκυψαν δύο κεφαλαί, ὧν ἡ ἑτέρα γυναικεία· «θὰ ἔλθῃς», εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα· καὶ οἱονεὶ ὅπως καταστήσῃ εὐχερεστέραν τὴν δύσκολον παράκλησίν του ὁ νέος ἔκλινε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ἐνῷ ἐλαφρὸς ψίθυρος περιπαθεστάτων λόγων ἤχησε διὰ τῆς ἐπελθούσης σιωπῆς. Τὸ παράθυρον ἐκλείσθη πάλιν, ἐγὼ διέτρεξα ταχέως τὸ χωρίζον με ἀπὸ τῆς πλατείας διάστημα, εἰσέδυσα εἰς πλάγιόν τινα δρόμον καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσα τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης κυλιομένους ταχέως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

*

Τὸν οἶκον, ἔνθα ἐξετυλίχθη ἡ σκηνὴ αὕτη, ἐνόμισα ὅτι εἶχον ἀναγνωρίσει. Κατῴκει ἄλλοτε ἐκεῖ ἀξιοσέβαστός τις κυρία μίαν ἔχουσα μικρὰν κόρην. Ἡ μήτηρ ἦτο τύπος ἀρετῆς καὶ εὐγενείας, ἡ μικρὰ κόρη τύπος εὐφυΐας καὶ χάριτος. Ὀλίγιστα εἶχον εἰσοδήματα, ἀλλ' ἦσαν πλούσιοι, διότι ἦσαν αὐτάρκεις. Ἡ δίψα τῆς ἐπιδείξεως καὶ τῆς πολυτελείας δὲν ἦτο τότε, ὅπως εἶναι σήμερον, ὁ φρικαλέος τῆς κοινωνίας καρκίνος. Πόθοι διαλάμψεως εἰς σφαίρας ἀλλοτρίας τοῦ ἰδίου κύκλου, δὲν εἶχον ἐμπνευσθῆ εἰς τὸ πνεῦμα ἀσυλλογίστων γονέων καὶ τέκνων. Τὴν ἀξίαν του ἕκαστος καὶ ἑκάστη δὲν ἀνεμέτρει οὐδ' ἐνόμιζεν ὅτι οἱ ἄλλοι ἀνεμέτρουν ἀπὸ τῆς συγχρωτίσεως μετὰ προσώπων ἀφ' ὧν διίσταντο ἐξ ἀνατροφῆς, ἐκ πλούτου καὶ ἕξεων. Καὶ πότε τοῦτο; Πρὸ 15, 10 μόλις ἐτῶν . . . Ἡ γυνὴ ἐκείνη μετὰ τῆς μικρᾶς κόρης της ἦσαν εὐτυχεῖς. Τὸ παιδίον ἀπετέλει τὴν προσφιλεστάτην, τὴν μόνην τῆς μητρὸς μέριμναν· ἡ μήτηρ τὴν τρυφερωτέραν, τὴν ἀποκλειστικὴν τῆς κόρης φροντίδα. Τὴν πρωΐαν ἡ κόρη ἐπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον μὲ τὰ κοντὰ *φουστανάκια* της, μὲ τὴν *σάκκα* της, καθαρωτάτη, κομψή, μὲ ὀφθαλμοὺς εὐγλώττους καὶ πλήρεις ἀγαθότητος καὶ συμπαθείας, προξένει ἐντύπωσιν εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὴν ἔβλεπον διερχομένην τακτικῶς. Ποῖαι σιγμαὶ εὐδαίμονος προσδοκίας κατεῖχον τὴν μητέρα ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς κόρης; Ἐγνώριζε τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐπέστρεφε συνήθως, καὶ ἱσταμένη εἰς τὸ παράθυρον ἀνέμενε τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο τέκνον, κατήρχετο τὴν κλίμακα, τὴν ἠσπάζετο ἅμα εἰσερχομένην, καὶ ὡσεὶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ μακρᾶς καὶ περιπετειώδους ὁδοιπορίας τὴν ἠρώτα ἐπανειλημμένως πῶς διῆλθε τὴν ἡμέραν, ἐὰν ἐπόνεσε τὸ κεφάλι της, ἐὰν ἔβηξεν, ἐὰν ἔφαγε τὸ πρόγευμά της μὲ ὄρεξιν, ἐὰν μὲ τὴν πεντάρα της ἠγόρασε βραστὰ κάστανα, ἅτινα ἔλεγεν ὅτι ἠγάπα πολύ, ἐὰν εἶπε καλὰ τὸ μάθημά της, καὶ τόσα ἄλλα. Ἐλάμβανε τὴν *σάκκα* της, ἀπέθετεν αὐτὴν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς μελέτης, καὶ κόπτουσα μικρὰν *φέτταν* ἄρτου ἤλειφεν αὐτὴν διὰ γλυκοῦ, μεθ' ὃ τὴν ἔδιδεν εἰς τὴν σκιρτῶσαν μικράν. Ἔτρωγεν ἡ κόρη, ἡ δὲ μήτηρ ἐθώπευε τὴν κεφαλήν της καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠσπάζετο τοὺς πυκνοὺς ἐκείνους μελανοὺς καὶ ἑλικοειδεῖς βοστρύχους, οἵτινες περιέβαλλον τὸ μέτωπον τῆς μικρᾶς.

*

Διῆλθον οὕτως ἱκανὰ ἔτη. Ἔτη εὐφροσύνης καὶ ἀθῳότητος. Διατί νὰ μὴ ἦνε αἰώνια! Ἡ κόρη ἐμεγάλωσεν, ἦτο πλέον *δεμοαζέλλα*, ἡ μήτηρ ἔκλινε κατάφανέστερον πρὸς τὴν παρακμήν. Λευκὰ νήματα διηυλάκουν τὴν μελανὴν καὶ πλουσίαν κόμην ἣν πλουσιωτέραν εἶχε κληρονομήσει ἡ θυγάτηρ. Σὺν τῇ αὐξούσῃ ἡλικίᾳ κατέπιπτον βαθμηδὸν καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος. Σφοδραὶ ἀνησυχίαι ἐτάρασσον τότε τὸ ἀρχόμενον γῆρας τῆς μητρός. Ἡ λουσία δὲν ἦτο παντελῶς, ἀλλ' οὔτε εὔπορος κἄν. Ἐὰν ἀπέθνησκε τί θὰ ἐγίνετο τὸ τέκνον της; Ἰδοὺ συλλογισμὸς πικρότερος τοῦ θανάτου, καὶ σκέψις μελαντέρα καὶ τοῦ σκότους τοῦ τάφου, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ

ριφθῇ. Εἰς τὴν κόρην της εἶχεν ἐμπνεύσει ἠθικωτάτας καὶ χριστιανικωτάτας ἀρχάς· τοῦτο ἦτο βεβαίως πλοῦτος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ καὶ ὁ ἐκτιμήσων τοιοῦτον ἠθικὸν θησαυρόν. Ὁ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς κεκρυμμένος ἀδάμας ἔχει ἀναντιρρήτως ἀξίαν, ἀλλ' εἰς τί ὠφελεῖ ἐὰν μένῃ ἄγνωστος; Παραπλησίας ὀδυνηρὰς σκέψεις ἀνεῴκνα κατὰ νοῦν ἡ μήτηρ, βλέπουσα τὴν αὐξηθεῖσαν κόρην, θαυμάζουσα αὐτὴν καὶ τὰς μακρὰς μελανὰς βλεφαρίδας τὰς σκιαζούσας μελαντέρους καὶ ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς, ἐφ' ὧν ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινεν ἀόριστόν τι εἶδος μελαγχολίας.

*

Ταχὺς ἐν τούτοις παρῆρχετο ὁ χρόνος. Μήτηρ καὶ κόρη ἠδύναντο νὰ προσομοιωθῶσι πρὸς τὰ δύο τῆς πλαστιγγος ἀντίρροπα. Καθ' ὅσον ἀνήρχετο τὸ ἕν, κατὰ τοσοῦτο κατήρχετο τὸ ἕτερον. Ηὔξανεν ἡ κόρη, ἐγήρασκεν ἡ μήτηρ. Ἐκαλλύνετο ἡ μία, ἐξέπιπτε καὶ ἔφθινεν ἡ ἄλλη. Ἐν μέσῳ τῆς φυσικῆς ἐκείνης ἀλλοιώσεως ἓν μόνον παρέμενεν ἀναλλοίωτον. Ἡ στοργὴ τῆς μητρὸς πρὸς τὴν θυγατέρα καὶ ταύτης πρὸς ἐκείνην. Ἡ μία συνεπλήρου τὴν ἄλλην. Ἐὰν ἀποθάνω! ἔλεγεν ἡ μήτηρ. Ἐὰν τὴν χάσω! ἔλεγεν ἡ κόρη. Καὶ ἡ ὁλεθρία ἰδέα κατέπλησσεν οὕτως ἰσχυρῶς τὸ πνεῦμα τῆς κόρης, ὥστε, κλειομένη ἐντὸς τοῦ δωματίου της καὶ γονυπετοῦσα πρὸ μικρᾶς εἰκόνος, ἣν εἶχεν ἡ μήτηρ της ἀναρτήσει ὑπὲρ τὸ προσκεφάλαιόν της, ἐδέετο ὑπὲρ τῆς ζωῆς τῆς μητρὸς ὡσεὶ ἀμεσός τις κίνδυνος ἠπείλει τὰς ἡμέρας της. «Τοὐλάχιστον ἂς ἀποθάνωμεν ὁμοῦ», ἔλεγε, μιγνύουσα μετὰ τῆς θερμῆς προσευχῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν της τὰ βάσανα δάκρυα. «Ἐὰν ὅμως τοῦτο ἦνε ἀδύνατον, εὐδόκησον, Θεέ μου, νὰ συντρίψῃς πρῶτον τὴν ὕπαρξίν μου». Ἡ εὐχὴ τῆς κόρης ἦτο ἐγωϊστική. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐλησμόνει τὴν μητέρα της, ἐνῷ ἐνόμιζεν ὅτι προσεύχεται ὑπὲρ ἐκείνης. Αὐτῆς θνησκούσης, τί ἀπέμενε πλέον εἰς τὴν πρεσβῦτιδα; Ὀρφανὴ ἡ κόρη εἶχεν ὁπωσδήποτε τὸν βίον καὶ τὴν ἐλπίδα πρὸ αὐτῆς. Ἄνευ τῆς θυγατρός της ὅμως ἡ μήτηρ, εἰς τί ἠδύνατο ἐφεξῆς νὰ ἐνατενίσῃ;

*

Ἑσπέραν τινὰ ἐκάθηντο παρὰ τὴν ἑστίαν. Ἔξω ἔβρεχε. Τὴν βαθεῖαν τῆς ψυχῆς των μελαγχολίαν ἐπέτεινε καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους· εἶχε λήξει τὸ φθινόπωρον, καὶ αἱ πρῶται τοῦ χειμῶνος βροχαὶ καὶ τὰ μελανὰ τοῦ ὁρίζοντος νέφη ἐλάλουν ἀνεξηγήτως, καὶ ἴσως προφητικῶς εἰς τὰς καρδίας τῶν δύο ἐκείνων ἀσθενῶν ὄντων. Οἱ πόροι των, γλίσχροι πάντοτε, καθίσταντο γλισχρότεροι ὁσημέραι. Ἡ ἰδέα τῆς πιθανῆς ἐνδείας προὐκάλει φοβερὸν σάλον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός. Νὰ στερηθῇ ἡ κόρη της τῶν λιτῶν ἐφοδίων τοῦ βίου, ἤτό τι, ὅπερ οὐ μόνον ἠρνεῖτο νὰ συζητήσῃ ἡ φαντασία της, ἀλλ' οὐδ' ἐτόλμα καὶ πόρρωθεν κἂν νὰ ἐρευνήσῃ. Ἀφ' ἑτέρου ἡ νέα ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατεστρύχετο συλλογισμῶν. Εἶχε τὴν μητέρα της πρὸ αὐτῆς· ἂν δὲν ἦτο ἀπολύτως γραῖα, ἐβάδιζεν ὅμως ταχύτατα πρὸς τὴν γῆραν. Ἂν περιήρχετό ποτε εἰς τὴν θέσιν, νὰ μὴ δύναται, χάριν τῆς παρούσης τῆς συντηρήσεως τὰ μέσα; Ἡ τρυφερὰ ἰδέα τὴν διέσεισεν. Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Καὶ εἰς τὴν ἄπλην, εἰς τὴν ἀπίθανον ταύτην ὑπόθεσιν ἠσθάνθη λυομένην τὴν καρδίαν της καὶ τοὺς λυγμοὺς ἑτοίμους νὰ πνίξωσι τὴν φωνήν της, ἐνῷ τὰ δάκρυα εἶχον ἤδη προκαταβολικῶς πνίξει τοὺς ὀφθαλμούς.

*

Ὅτε εἰσῆλθεν ἐκ νέου, ἡ μήτηρ της εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ καθίσματος προσκεφάλαιον. Εἰς τὰ πρῶτα τῆς θυγατρός της βήματα ἠνέῳξε βραδέως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρεπονέθη ὅτι αἰσθάνεται φοβερὰν κεφαλαλγίαν. Ἡ κόρη ἔσπευσε πρὸ αὐτῆς. «Μοῦ ἔρχεται ρίγος», εἶπεν. Ἡ κόρη ἔλαβε τὰς χεῖράς της, τὰς ἐθέρμανε, ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της, τὰς ἀφῆκε πάλιν καὶ ἔσπευσεν ὅπως κομίσῃ σκέπασμά τι διὰ τοὺς πόδας τῆς *μαμμᾶς*. Ἀλλ' ὅτε ἐπανῆλθεν, εὗρε σπαίρουσαν σχεδὸν καὶ πελιδνὴν τὴν μητέρα. Ὥρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου, ἐξῆλθεν εἰς τὴν κλίμακα καὶ ἤρξατο ζητοῦσα βοήθειαν. Εἰς τὰς φωνάς της ἔσπευσαν ἀγαθαί τινες γυναῖκες κατοικοῦσαι εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, ἐνῷ ὁ σύζυγος μιᾶς τούτων ἐξεπέμφθη ἐν ταχει εἰς ζήτησιν ἰατροῦ. Ὁ ἰατρὸς εὑρέθη βραδέως, ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πασχούσης, ἔστη ἀμφιβάλλων ἐὰν τὴν μητέρα ἢ τὴν κόρην ἔπρεπε κατὰ πρῶτον νὰ συνδράμῃ. Ἡ μήτηρ ἔκειτο ὑπτία ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ παρ' αὐτὴν ἡ κόρη, τὴν παγωμένην τῆς μητρός της χεῖρα κρατοῦσα, ἐθέρμαινεν αὐτὴν διὰ τῶν φιλημάτων καὶ τῶν δακρύων. Ταλαίπωρος κόρη! μετ' ὀλίγον θὰ εἶσαι ὀρφανή!

Ὁ χειμὼν παρῆλθεν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ πένθος τῆς ὀρφανῆς. Τὸ μελανὸν ἔνδυμά της ἀντιπαριστᾷ πιστότατα τὴν κατάστασιν τῶν λογισμῶν καὶ τῆς καρδίας της. Ἡ κάτωχρος κόρη πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ νεκροταφείου. Εἶνε ἀρά γε ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσῃ τις τοὺς ἐρυθροὺς καὶ ἐξωδηκότας ὀφθαλμούς της, τίνος ἕνεκα ἀπῆλθεν ἐκεῖ;

*

Κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς της δέσμην ἀγρίων ἀνθέων, τὰ φιλεῖ περιπαθῶς, σταλάζει ἐπ' αὐτῶν τὴν κρυσταλλώδη ἀλλὰ πικρὰν τῶν θρηνούντων ὀφθαλμῶν της δρόσον, καὶ τὰ ἀποθέτει ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης ἵνα τὰ ἔχῃ πλησίον της διαρκῶς. Κάθηται ἐκεῖ, ἀνασύρει τὴν καλύπτουσαν τὴν τράπεζαν ὀθόνην καὶ ἀρχίζει. Ἐργάζεται ἡ ὀρφανὴ κόρη διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον της! Ἡ αὔριον εἶνε ἡμέρα ἀγωνίας, καὶ σπεύδουσα νὰ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν της, βυθίζει ταχύτερον τὴν βελόνην εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ λευκοῦ ὑφάσματος καὶ ἐκτυλίσσει βιαιότερον τὸ νῆμα ἀπὸ τὴν *κουβαριστραν*.

*

Δὲν ἐργάζονται μόνον αἱ χεῖρές της· ἐργάζεται καὶ ὁ νοῦς της. Διατρέχει τὸ παρελθόν, τὸ εὑρίσκει εὐτυχέστερον . . . ἐνθυμεῖται καὶ κλαίει. Ἀναστέλλει τὴν ἐργασίαν της καὶ στηρίζει ἀπλανεῖς καὶ ἀορίστους τοὺς ὀφθαλμούς· τὰ παιδικά της ἔτη ἐλαύνουσι ταχύτατα πρὸ αὐτῆς. Οἴμοι! πόσον εἶνε πικρὰ ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἣν ἀνακαλοῦσι! Καὶ τίς πλοῦτος, καὶ ποία ὑπερτάτη τύχη δύναταί ποτε νὰ ἰσοφαρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς μητρικῆς ἀγάπης, ἣν ἔχασε;

*

Ταχὺ βῆμα ἀκούεται κάτωθι τοῦ παραθύρου· προβάλλει ἡ κόρη, καὶ βλέπει νέον διερχόμενον ἐν σπουδῇ τὸν παράθυρον· ἀδιαφόρως καὶ ἀποσύρεται ἔσω συνεχίζουσα τὴν ἐργασίαν της. Αἱ χεῖρές της τρέχουσι πάντοτε καὶ ὁ νοῦς της ἐπίσης. Δεύτερον βῆμα κανονικὸν ἀκούεται ὑπὸ τὰ παράθυρά της· ἡ κόρη δὲν κινεῖται, ὁ δὲ ἐπιστρέφων νέος ἀνὴρ μάτην ἀτενίζει φλογερῶς πρὸς τὴν θύραν καὶ τὸν ἐξώστην ἀναζητῶν ἀπλήστως τὴν ὡραίαν ὠχράν, ἥτις τὸν κατέπληξε πρὸ ὀλίγου καὶ τὸν ἐμέθυσε.

*

Τὴν ἐπαύριον ἐξέρχεται ἡ κόρη. Εἶνε Κυριακὴ καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἔχει τόσην ἀνάγκην νὰ προσευχηθῇ ἡ ταλαίπωρος! Κάμπτει τὴν γωνίαν τοῦ οἴκου της καὶ διαγκωνίζεται πρὸς κύριόν τινα ἐρχόμενον ἀντιθέτως. Εἶνε αὐτός, ὁ τῆς χθές. Διέρχεται ἡ κόρη τὴν ὁδόν, φθάνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰσέρχεται ἐντὸς καὶ δέεται. Ἤδη ἡ λειτουργία ἐτελείωσε. Ἐξέρχεται ἡ κόρη, ἀλλ' εἰς τὴν θύραν συναντᾷ καὶ πάλιν τὸν ἄγνωστον. Τί τῇ μέλει ὅμως; Ἐπιστρέφει ἐν ταχει εἰς τὸν οἶκόν της, ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ εἰκονίσματος τὸ ἡμισυ τοῦ ἀντιδώρου, ὅπερ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ἱερέως, ἑτοιμάζει τὸν καφέ της, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἀνοίγουσα τὰς *Θρησκευτικὰς Μελέτας* ἀρχεται ἀναγινώσκουσα. Ποίαν παραμυθίαν χύνει εἰς τὴν ψυχήν της ἡ ἀνάγνωσις ἐκείνη! Ἀφίνει τὸ βιβλίον καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν *ταράτζαν* ἀλλ' ἐνῷ περιπατεῖ βλέπει τὸν ὀχληρὸν ἄγνωστον χαίνοντα κατὰ γράμμα πρὸ τῆς θύρας της. Ἀπεσύρθη μετά τινος ἀδημονίας.

*

Τὸ ἀπόγευμα ἑκάστης Κυριακῆς συνείθιζε νὰ ἐξέρχηται εἰς περίπατον τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔμεινεν οἶκοι. Ἀόριστός τις φόβος τὴν εἶχε καταλάβει. Τί ἐφοβεῖτο οὐδ' αὐτὴ ἐγίνωσκεν ἀκριβῶς· ἠσθάνετο ὅμως μυστηριώδη τινὰ ἀνησυχίαν. Ὅπως διασκεδάσῃ τοὺς πενθίμους λογισμοὺς της προσέτρεξεν εἰς τὴν μικρὰν βιβλιοθήκην της, τὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν «Θρησκευτικῶν Μελετῶν», τοῦ «Γεροσταθῆ», τῆς μεταφράσεως τῆς «Περιηγήσεως τοῦ Νέου Ἀναχάρσιδος» τῶν «Κυριακοδρομίων» καὶ τοῦ «Ρονδινεσῶνος». Ἤνοιξε τὸ *Κυριακοδρόμιον* καὶ διατρέχουσα τὰς λαμπρὰς καὶ συγκινητικὰς ἐκείνας ἑρμηνείας, ἠσθάνετο παῦνομένην βαθμηδὸν τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς της. Ἐνίοτε ὅμως ἀφῃρέτο· διατί ν' ἀφαιρῆται; Τί εἶχε; τί τὴν ἐφόβιζε; τί ἐτάρασσε τὴν ἠρεμίαν τῆς ἀσπίλου καρδίας της; Οὐδ' αὐτὴ ἐγνώριζεν. Ἠσθάνετο στενοχωρίαν, ἠγείρετο, περιεπάτει ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀνεγίνωσκε πάλιν, καὶ πάλιν ἠγείρετο ὅπως περιπατήσῃ. «Τί ἔχω;» ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· «μήπως θὰ μοῦ συμβῇ κακόν τι, ἡ δὲ ψυχή μου μαντεύει τὴν συμφορὰν»; Τὴν ὥραν ἐκείνην λίθος τυχαίως ῥιφθεὶς ἔξωθεν ὑπὸ παιδίων παιζόντων ἔθραυσε τὴν ὑάλον τοῦ παραθύρου της καὶ πεσὼν ἐπὶ ἀνθοδόκης μόνου λειψάνου παλαιοῦ *φουρνιμέρτου* συνέτριψεν αὐτὴν εἰς μικρὰ τεμάχια. Ἡ κόρη ἀνεπήδησεν· ἐξέλαβε τὸ φαινόμενον ὡς κακὸν οἰωνόν, καὶ ὁρμεμφύτως ἔκαμε τὸν σταυρόν της.

*

Ἐπόθησε νὰ λήξῃ ταχέως ἡ ἡμέρα καὶ ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νὺξ ἠύχηθη ν' ἀνατείλῃ τάχιστα ὁ ἥλιος. Ἤθελε νὰ ἐργασθῇ, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας νὰ διασκεδάσῃ τὸν νοῦν καὶ ν' ἀνακουφίσῃ τὸ ἄχθος τῆς καρδίας της. Ἐργαζομένη ἄλλως τε ἐκέρδιζε καὶ δὲν ἔχανε τὸν καιρόν της· τῆς μητρὸς ὁ θάνατος ἀπεκάλυψεν αὐτῇ ὅλην τὴν ἔνδειαν, ἣν ἀπέκρυπτεν ἡ μήτηρ ὅπως μὴ τὴν λυπήσῃ. Ἀλλ' ἡ κόρη ἦτο μεγαλόφρων. Διὰ τῆς παρεμβάσεως σεβαστῆς κυρίας ἐπέτυχεν ἐργασίαν κατ' οἶκον, κλείσασα οὕτω πᾶσαν θύραν εἰς τὴν πενίαν καὶ τὸν πειρασμόν. Εἶχεν ἐν τούτοις μειονέκτημά τι· ἀκατοαφεῖσα εἰς τῆς μητρός της τὴν ἀγκάλην δὲν εἶχεν οὐδεμίαν γνῶσιν τοῦ κόσμου. Ἔκρινε τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν εἰπιστον καὶ εἰλικρινῆ καρδίαν της, καὶ τοῦτο ἦτο ὁ ἀπειλητικώτερος ἐχθρός, ὅστις ἠδύνατο ν' ἀπειλήσῃ οὐχὶ τὴν ζωὴν ἀλλὰ τὴν ἀθῳότητά της. Τοιαύτη ἀτελὴς γνῶσις τοῦ κόσμου καὶ τῶν παγίδων του εἶνε ἀρά γε μειονέκτημα ἁπλοῦν καὶ ἀνάξιον προσοχῆς, ἢ εἶνε δυστύχημα μειζόνων καὶ ἀνεπανορθώτων δυστυχημάτων παραγωγόν; Ἀπέχοντες ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνδείξωμεν πόρρωθεν εἰς τὸ παιδίον καὶ τὴν κόρην τὰς ἀπατηλὰς ὑφάλους, καθ' ὧν δύναται νὰ προσκρούσῃ τὸ εὔθραυστον ἀκάτιον τῆς ζωῆς των, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀβασίμου φόβου μήτοι ἡμεῖς μυήσωμεν ἢ ὁδηγήσωμεν τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς τὰ συναφῆ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ βίου κακά, τρέχομεν ἕτερον πολλῷ σοβαρώτερον κίνδυνον· νὰ ἴδωμεν αὐτὰ συντριβόμενα ἀκαριαίως καὶ ἀπολλύμενα ἐκ τῆς ἀπειρίας, ἥτις, διὰ τὴν κόρην ἰδίως, εἶνε κινδυνοδεστερος σκόπελος πάντων τῶν σκοπέλων ἀφ' ὧν σπουδάζει νὰ τὴν προφυλάξῃ ἡ μήτηρ, τηροῦσα αὐτὴν ἐν τῇ πλήρει ἀγνοίᾳ. Ἡ ἀπόλυτος ἀγνοιὰ ἀποβαίνει ἐνίοτε ὁ ἀσφαλέστερος, ὁ ἄνευ συνειδήσεως προαγωγός. Ἐν τῇ ζωῇ κυκλούμεθα καὶ παλαίομεν ἀδιαλείπτως κατὰ κινδύνων· τῶν κινδύνων, οἵτινες πηγάζουσιν ἐκ τῶν ἰδίων ἡμῶν ἀδυναμιῶν, καὶ τῶν ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν ἄλλων. Ἐὰν δὲν ἔχωμεν ποίόν τινα, ὅσῳ καὶ ὁρίστιον, ἰδέαν τῶν κινδύνων τούτων, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ διέλθωμεν ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐδάφους κατεσπαρμένου ὑπὸ παγίδων; Καὶ ἐὰν τοῦτο ἦνε ἀληθές, τίς ἀρά γε ὑπόκειται εἰς πιθανωτέραν πτῶσιν; Ὁ γινώσκων πῶς νὰ βαδίσῃ καὶ ποῦ νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά του ἢ ὁ παντελῶς ἄπειρος, ὁ οὐδὲν γνωρίζων ἔξω τοῦ οἰκιακοῦ κόσμου;

*

Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εὗρε τὴν κόρην ἐργαζομένην καὶ σκεπτομένην. Εἰς τὸ παρθένον ἔδαφος τῆς καρδίας της οὐδὲν αἴσθημα εἶχε βλαστήσει, καὶ οὐδεὶς πόθος οἰοσδήποτε. Ὁ κόσμος ὅλος δι' αὐτὴν ἦτο ἡ μήτηρ της. Ἀλλὰ τὴν ἔχασεν. Ἠπόρει πῶς, ἐκείνης ἀποθανούσης, δὲν συγκατεστράφη μετ' αὐτῆς καὶ τὸ παν· τοὐλάχιστον οὕτως ἐφρόνει, ὅτε, ἀναμετροῦσα ὅλον τὸ βάθος τοιαύτης ἀπαισίας πιθανότητος, ἐφανταζετο πρὸς στιγμὴν ἑαυτὴν μόνην ἐν τῇ ζωῇ, ἄνευ τῆς μητρός, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὁποίας ἔζη ἀμέριμνος ἡ ὀρφανή. Τῆς τύχης αἱ καταδρομαὶ ἤρχιζον ἐν τούτοις καθιστῶσαι θετικώτερον τὸ πνεῦμα της· πνίγουσαι τοὺς πικροὺς τῆς ὀρφανείας καὶ τῆς βιωτικῆς ἀνεπαρκείας λογισμούς, ὑπελάμβανεν ὡς εὐτύχημα ἐὰν ἠδύνατο νὰ προμηθεύθῃ ῥαπτικὴν τινα μηχανήν, δι' ἧς θὰ ἐπολλαπλασίαζε τὴν ἐργασίαν της. Ἤθελε νὰ ἐργάζηται περισσότερον διὰ νὰ προσθέτῃ μικρόν τι εἰς τὰ ἐλάχιστα καθημερινὰ εἰσοδήματα της καὶ τοῦτο ὅπως ἐλεῇ τοὺς πτωχούς. Τὸ εὐγενὲς τῆς φιλανθρωπίας πάθος κατεῖχε τὴν καρδίαν της ἐξ ἴσου μετὰ τῆς τραυματοσθείσης στοργῆς της καὶ . . . τῆς λύπης. Πῶς ὅμως νὰ προμηθεύθῃ τὴν μηχανήν; τὸ ποσὸν ἦτο μικρόν, καὶ τοιαῦτον ὅμως ἠδυνάτει ἀπολύτως νὰ διαθέσῃ. Ἔμενε λοιπὸν μὲ τὸν πόθον τοῦτον τὸν θερμὸν ἡ κόρη. Ἦτο μόλις εἰκοσιέτης· ὁμολογουμένως οἱ πόθοι της δὲν ἦσαν ὑπερβολικοί . . .

*

Ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς ἠμιλλᾶτο πρὸς τὴν τεμνὴν καλλονήν της. Γνώσεις περιττὰς δὲν εἶχεν. Ὅ,τι ἐγνώριζεν ἦτο ὑγιοῦς διδασκαλίας προϊόν. Ἡ μήτηρ της εἶχεν ἀναθρέψει αὐτὴν ἐν τῷ ὀρθοτάτῳ ἐκείνῳ καὶ πιστῷ πνεύματι τῆς θρησκείας μας. Ἐγνώριζεν ἄριστα τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς ἐθνικὰς περιπετείας τῆς πατρίδος μας, δὲν ἐγνώριζεν ὅμως ἐπαρκῶς τὸν σύγχρονον κόσμον. Μὲ τῶν ἀρχῶν αὐτῆς τὸ ἠθικὸν ἔρμα ἠδύνατο νὰ πλεύσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου, ἐὰν ὁ κόσμος ἦτο ὀλιγώτερον κινδυνώδης ἢ αὐτὴ δεξιωτέρα πηδαλιοῦχος. Καὶ ποίαν δεξιότητα, ποίαν ἐμπειρίαν ν' ἀξιώσῃ τις ἀπὸ κόρην μόλις κλείσασαν τὸ 19ον τῆς ἡλικίας της ἔτος, θὰ εἴπῃ τις μορφάζων ἴσως καὶ χειρονομῶν; Βεβαίως, οὐδεμίαν ἐμπειρίαν, δυναμένην, διὰ τὸ πρώϊμον αὐτῆς καὶ παράτολμον, νὰ καταγνωσθῇ ὡς ῥύπος καὶ ἐλάττωμα. Τὴν γνῶσιν ὅμως, ἥτις θὰ ἐχρησίμευεν αὐτῇ ὅπως προφυλαχθῇ ἀπὸ τὰς παγίδας καὶ τὰς ἐκτέχνους δολιότητας, τὴν γνῶσιν, ἥτις θὰ τὴν ἔσωζεν ἀπὸ τὴν παιδικὴν εὐπιστίαν τῆς ἠδύναντο καὶ εἶχον μαθήκον νὰ παράσχωσιν αὐτῇ. Ὅταν ὁ πλοίαρχος σφίγγων εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐν μέσῳ τῆς τρικυμίας, τὸ μικρὸν τέκνον του, δεικνύῃ τοὺς σκοπέλους τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ὕποπτα νέφη, τί ἄλλο πράττει ἢ διδάσκει αὐτὸ καὶ θωρακίζει βαθμηδὸν κατὰ τῆς ὑπούλου λαίλαπος καὶ τῆς ἀγρίας μανίας τοῦ ἀσταθοῦς στοιχείου; Καὶ ἡ ζωὴ μήτοι εἶνε ἄλλο τι ἢ ἀτελεύτητος θάλασσα καὶ τρικυμία; Διατί νὰ μὴ ἐπιστήσωμεν ἐγκαίρως καὶ ἐμμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ παιδίου εἰς τὰς κινδυνώδεις τοῦ βίου σύρτεις ἀφ' ὧν ἐναλλὰξ προκύπτουσιν ἀπαιτηλαὶ θεότητες διαφθείρουσαι τὸν νοῦν ὅπως ἀσφαλέστερον μετὰ μικρὸν διαφθείρωσι τὴν καρδίαν τοῦ νέου; ἀλλὰ πρὸ πάντων τῆς παρθένου;

*

Νύκτα τινὰ ἤκουσε θόρυβον εἰς τὴν παρακείμενην τοῦ δωματίου της πλευράν. Τὴν πρωΐαν παρετήρησεν ὅτι τὰ τρία συνεχῆ δωμάτια, κενὰ ἀπό τινος χρόνου, εἶχον ἐνοικιασθῆ. Ἤλθεν ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃ μεσήλιξ κυρία μετὰ τῆς ὑπηρετρίας της. Ἡ κόρη ἐθεώρησε μετ' ἐλαχίστου ἐνδιαφέροντος τὴν νέαν αὐτῆς γειτονέσσαν· εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθῇ τὸν συνήθη αὐτῆς βίον, μονήρη ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας, καὶ ἐργατικώτατον ἐν μέσῳ τῆς ἀργίας. Κατ' ἀντίθεσιν τοῦ φύλου καὶ τῆς ἡλικίας της οὐδεμίαν εἶχε περιεργίαν· σχεδὸν δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκέπτηται. Οἱ διαλογισμοί της ἦσαν ἅγιοι ὅπως καὶ ἡ ἐργασία της καὶ ἡ χρῆσις τῶν ὀλίγων χρημάτων, ἅτινα τῇ ἀπέφερεν. Ἐζῆ μὲ τὸν κόσμον, ὃν αὐτὴ εἶχε πλάσει ἐν τῇ φαντασίᾳ της. Κόσμος ἀθῳότητος, ἀπαραλλάκτος πρὸς τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης, ὅπερ δὲν ἐτάραξε λίθος αἰφνιδίως καὶ ἀπροσδοκήτως ῥιφθείς.

*

Ἑσπέραν τινὰ ἀνήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ οἴκου κλίμακα. Ἦτο μόνη καὶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ μακρὸν περίπατον, ὃν εἶχεν ἐπιχειρήσει πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους μετὰ πρεσβύτιδός τινος ἐρχομένης ἐνίοτε νὰ βλέπῃ εἰς τὸν κλωβόν του τὸ δειλὸν ἐκεῖνο πτηνόν. Ἔκρατε εἰς τὰς χεῖράς της δέσμην φύλλων καὶ ἀνθέων *ἰοειδῶν* πρὸς ἣν ἠσθάνετο ἰδιαιτέραν ἀγάπην. Εἶχεν ἀφαιρέσει τὸν πῖλόν της καὶ ἀνήρχετο βραδέως τὴν κλίμακα στηριζομένη ἀφελῶς καὶ μετὰ τινος ἐπιχαρίτου νωχελείας εἰς τὴν *ὀμβρέλλα* της. Πόσον ἦτο συμπαθής... Ταλαίπωρος κόρη! Κοιμᾶσαι τώρα τὸν αἰώνιον ὕπνον λησμονημένη, καὶ τίς οἶδεν ἐὰν εἰς τὴν μνήμην σου τελῆται τοὐλάχιστον ἡ μικρὰ θυσία, τῶν ἐλεγχῶν ἐκείνου, ὅστις σὲ ἐθανάτωσε καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχεσο εἰς τὴν ζωήν!

*

Ἔφθασεν εἰς τὴν προτελευταίαν τῆς κλίμακος βαθμίδα καὶ ἔπατει σχεδὸν τὴν ἀνωτάτην. Ἀκούει εἰς τὴν κατωτάτην ἄκραν βήματα, στρέφει ταχέως καὶ χαίνουσα τὴν ἰσορροπίαν κλονίζεται καὶ πίπτει. Ὁρμῇ ταχὺς ὁ ἀναβαίνων κἀτάφθανεν εἰς δύο βήματα καὶ βλέπει λιποθυμοῦν τὴν κόρην· καὶ τὸ αἷμα διαυλακοῦν βραδέως τὸ πρόσωπόν της· εἶχε κτυπήσει εἰς τὸν κρόταφον. Ἐκτείνει ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του· ἐγείρει ἀναίσθητον τὴν παρθένον, καὶ ἐν μέσῳ τῆς προδήλου καὶ εἰλικρινοῦς

παραχῆς του εὑρίσκει παραδόξως καιρὸν ὅπως συλλέξῃ τὰ φύλλα τῆς *Ἰουδίσας*, ἅτινα εἶχον κυλίσει κατὰ γῆς. Ἡ *φουρκέτταις* τῶν μαλλιῶν της ἐξέφυγον ἐκ τοῦ κλονισμοῦ, ἡ δὲ θαυμασία κόμη, λυθεῖσα ἀπὸ τῶν δεσμῶν, αἵτινες τὴν ἐκράτουν αἰχμάλωτον καὶ συνεστραμμένην, ἐχύθη ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἤγγισε καὶ ἐσάρωσε τὸ ἔδαφος. Ὁ νέος ἀνὴρ φωνάζει ἰσχυρῶς κ' ἐπιθυμεῖ ἐν τούτοις νὰ μὴ τὸν ἀκούσωσιν ἀμέσως ὅπως τηρήσῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον εἰς τὰς χεῖράς του τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο βάρος. Ἀλλ' εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἀνώμαλον βῆμά του ἀνοίγει ἡ θύρα τοῦ γειτονικοῦ δωματίου· ἐξέρχεται ἐν σπουδῇ ἡ ἀρτι ἐλθοῦσα γυνὴ καὶ βλέπουσα τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο, τρέχει, κράζει ὀνομαστὶ τὸν νέον, συντρέχει αὐτόν, πρὸς μεγάλην του θλῖψιν, καὶ ζητεῖ ν' ἀποθέσῃ τὴν λιπόθυμον εἰς τὴν κλίνην της· ἀλλ' ἡ θύρα τοῦ δωματίου της εἶναι κλειστή. Φέρει τότε τὴν κόρην εἰς τὰ ἴδια ἑαυτῆς δωμάτια, τὴν ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ἑαυτῆς κλίνης, κύπτει μητρικῶς πρὸ αὐτῆς ἐξετάζουσα τὸ ἐλαφρὸν τραῦμα, ἐνῷ ὁ νέος, σχεδὸν ἔξω φρενῶν, κατέρχεται τὴν κλίμακα κραυγάζων ὅτι οὐχὶ ἰατρὸν ἀλλὰ τὸ ἰατροσυνέδριον ὁλόκληρον θὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ. Ἤτο ἐν τούτοις περιττὴ ἡ σπουδή· τοῦ ὀλίγον ψυχρὸν ὕδωρ ἐπανέφερε τὴν κόρην εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Κ. ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

[Ἡ ἀναδένδρωσις τῆς χώρας — Μία ἐπωφελὴς ἀνταλλαγή — Ὁ σύνδεσμος τῶν Ἀνδρίων — Νεωτάτη διαίρεσις τῶν πολιτῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ χριστιανικὴν ἔποψιν.]

Καταφανεστάτην ἀπόδειξιν, ἀρχῆς ἐκτελέσεως, τῶν περὶ τῆς ἀναδενδρώσεως τῆς χώρας μεριμνῶν τῶν κατὰ καιροὺς κυβερνήσεων, παρέσχεν ἡ ἀναίσθητος ἀποκοπὴ τῶν ὑψηλῶν καὶ συσκίων λευκῶν τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὁποίων ἡ πλειοψηφία τῶν πεζοπορούντων πολιτῶν τοσάκις κατὰ τὸ θέρος ἀνεπαύθη, εὐλογοῦσα τὸν ἀκατάσχετον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν, ὅστις εἶχε φεισθῆ αὐτῶν μέχρι τοῦδε.

Μάτην τὰ ἀτυχῆ ταῦτα καὶ ὡραῖα δένδρα ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς ἀνοίξεως προητοιμάζοντο, εἰς βλάστησιν, ὁ πέλεκυς τοῦ ἀγροίκου μισθάρνου ὀλοτόμου ἀπέκοψε τὸν εὐθυτενῆ κορμόν των. Βεβαίως, ἐὰν τὰ δένδρα ἠσθάνοντο, θὰ κατηρῶντο τὴν ἀπὸ τῶν Τούρκων, οἵτινες τοσοῦτο τὰ δένδρα σέβονται, ἀπελευθέρωσίν μας.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σύλλα καθ' ἣν διὰ πολεμικοὺς λόγους ἀπεκόπησαν τὰ ὡραῖα δένδρα τῶν περὶ τὴν Ἀκαδήμειαν καὶ τὸ Λύκειον ἀλσῶν, ἡ Ἀττικὴ δὲν εἶδεν ὁμοίαν ἀσέβειαν.

Τοὐλάχιστον οἱ κρημνίζοντες τὰ μεσαιωνικὰ κτίρια ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδωσι τί ἔχουσιν ἀπὸ κάτω!!...

Ἐὰν ἐπιφανῆς τις ξένος ἐκ τῆς πρὸς τὰ δένδρα καὶ τὰ ζῷα, πρὸς τὰ μεσαιωνικὰ κτίρια καὶ πρὸς τοὺς ἱστορικοὺς λόφους διαγωγῆς μας, γράψῃ δριμυτάτας γραμμὰς περὶ τῆς ἡμερότητος, τῆς εὐγενείας, τῶν ἠθῶν καὶ τῆς ἀγαπητικείας μας, θὰ ὑβρισθῇ ὅπως ὑβρίσθη καὶ ὁ Ἀμπού· ἐν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ οἱ φρονοῦντες ὅτι μόνον ὁ καυτηριάζων τὰ κακῶς ἔχοντα ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα!

*

Ἐπετυχεστάτην ἀνταλλαγὴν ἐποιήσατο κατ' αὐτὰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος πρὸς τὰς Ἡνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἣν ὑπερηκοντίσαμεν κατὰ τὴν ἐμπορικότητα τοῦ πνεύματος.

Ἡ κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν ἠτήσατο παρὰ τῆς ἡμετέρας τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Ἀμεριανικῶν καὶ Ἑλληνικῶν ἐκθεμάτων, καὶ τὰ μὲν ὡραῖα Ἑλληνικὰ ἐκθέματα, τὰ μοναδικὰ δείγματα ἰχθύων τοῦ Ζωολογικοῦ Μουσείου μας ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς Ἀμερικήν, τὰ δὲ Ἀμεριανικὰ προσεχῶς ἔρχονται ἐνταῦθα, ὅπως ἀντικαταστήσωσι τοὺς ἐλλείποντας πλέον ἐκ τοῦ Μουσείου ἰχθῦς τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν, δυσαποκτήτους δὲ καὶ δυσαναπληρώτους. Οἷα γενναιοφροσύνη! νὰ ἀνταλλάσσωνται αἱ *μὴ διπλαῖ* συλλογαί!

Ὥστε οἱ φοιτηταὶ θὰ γνωρίζωσι τοὺς ἰχθῦς τῆς Ἀμερικῆς καὶ δὲν θὰ γνωρίζωσι τοὺς ἑλληνικούς, ἐκτὸς ἂν τὸ μάθημα διδάσκηται εἰς τὰ ἰχθυοπωλεῖα!

*

Εὐχαρίστως λίαν εἴδομεν τὴν σύστασιν τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ἀνδρίων ἐν Ἀθήναις», σωματείου σκοποῦντος ἁπλῶς καὶ μόνον τὸν καταρτισμὸν ταμείου πρὸς κοινωφελῆ ἔργα καὶ πρὸς ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν — ἥτις ἀντικαθίσταται ἐπὶ τοῦ προμένου τὸν ἐν τοῖς φιλολογικοῖς κέντροις ἀμοιβαῖον θαυμασμόν — καὶ οὐχὶ ἐπαγγελλομένου τὴν διαφώτισιν τῆς κοινωνίας καὶ μονονοῦ τῆς ὑφηλίου συμπάσης. Ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου, ὅπερ εἶναι πρακτικώτατον, ἁπλοῦν καὶ συνετόν, καὶ ἐκ τῶν προσώπων, ἅτινα ἐξελέγησαν ἵνα διοικήσωσι τὰ τοῦ σωματείου, πειθόμεθα ἀδιστάκτως περὶ τῆς εὐδοκιμήσεως καὶ τῆς προόδου αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τὰς ἐκλογὰς ἐφηρμόσθη ὁ *ἐπίζηλος* καὶ ἄξιος εὐρυτέρας μιμήσεως ἔμμεσος τρόπος· οὕτω δὲ ἐξελέγησαν σύμβουλοι μὲν οἱ κκ. Σταμ. Μούσης, Α. Καμπάνης καὶ Τιμ. Καρδαρᾶς ἰατροί, Κ. Πολέμης δικαστής, Ἀνδρ. Φιλίππου, Ι. Φαρακούκης, Λ. Καμπάνης, Κ. Δάρας, Α. Μουστάκας, Ν. Ῥόμπου, ἔμποροι, Μ. Πέρρου καὶ Ἀντ. Ἀραζοῦ ἀρχιτέκτονες, οὗτοι δὲ πάλιν συνελθόντες ἐξελέξαντο πρόεδρον μὲν τὸν σεβαστὸν δικαστὴν κ. Κ. Πολέμην, ταμίαν τὸν κ. Ἀνδρ. Φιλίππου καὶ γραμματέα τὸν κ. Τιμ. Καρδαρᾶν.

*

Ἰδού, κατὰ τὸ *Κήρυγμα*, πῶς διαιροῦνται οἱ ἐλεύθεροι πολῖται τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν·

Συνομοταξία τῶν πολιτῶν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος	
Ὁμοταξία χριστιανῶν	Ὁμοταξία ἑτεροθρήσκων (Τούρκων καὶ Ἑβραίων.
Τάξις ὀρθοδόξων	Τάξις παπιστῶν καὶ διαμαρτυρομένων
Ὁμογένεια πραγματικῶν Χριστιανῶν	Ὁμογένεια ὀνοματικῶν Χριστιανῶν
Γένος ἀκατηχήτων Χριστιανῶν	Γένος ἀπίστων Χριστιανῶν
Εἶδος ἀπίστων ἀνεκτικῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ	Εἶδος ἀντιχρήστων

Εἰς τὸ γένος τῶν ἀπίστων Χριστιανῶν (καὶ εἰς τὸ εἶδος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν ἀνεκτικῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ), ὑπάγονται, κατὰ τὴν φίλην συναδελφον, οἱ πλείους τῶν νεωτέρων λογίων.

Ταῦτα πρὸς γνῶσίν τινων συνεργατῶν μας.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σάββατον. Ὡρίσθη ἐπιτροπεία ἐκ τῶν κ.κ. Ἀν. Σούλη, διευθυντοῦ τῶν δημοσίων ἔργων, Ῥογδέλ, ἀρχηγοῦ τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς τῶν μηχανικῶν καὶ Ξ. Βλαχοπούλου ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοσίων ἔργων, ἵνα παραλάβῃ προσωρινῶς τὸ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Κηφισιᾶν τμῆμα τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Λαυρείου.

Κυριακή. Τὸ ὀπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἐπρομηθεύθη ἐκλεκτὸν κεπνόσπορον ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ξάνθης, ἵνα εἰσαγάγῃ τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Δευτέρα. Διὰ Β. Δ. ἐπηνέχθησαν διάφοροι μεταβολαὶ εἰς τὸ τελωνειακὸν δασμολόγιον πολλῶν ἐμπορευμάτων ὑπαχθέντων εἰς ἄλλας κλάσεις.

Τρίτη. Ἀποφάσει τοῦ ἰατροσυνεδρίου, ἤρθη καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἐξ Εὐρώπης προελεύσεων ἀπαιτουμένη ἰατρικὴ ἐξέτασις. — Τὸ παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν ἡ τμῆμα τῶν «Μεταλλείων» μετωνομάσθη: «Τμῆμα τῶν Μεταλλείων καὶ Μονοπωλείων», εἰς τὸ τμῆμα δὲ τοῦτο ἀνετέθη καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων περὶ μονοπωλείων. — Ἀπεδίωσε καὶ ἐτάφη ἐπισήμως ὁ γηραιὸς ἰατρὸς καὶ ἐπίτιμος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Καθηγητὴς Ι. Βοῦρος.

Τετάρτη. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν τριῶν ἱεραρχῶν ἐτελέσθη ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐδρυτῶν, εὐεργετῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐξεφώνησε, κατ' ἐντολὴν τῆς συγκλήτου, ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Ἀ. Διομήδης Κυριακός. — Ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐτελέσθη ἡ ἐτησία γενικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρείας, καθ' ἣν ὁ γραμματεὺς κ. Σ. Α. Κουμανούδης ἀνέγνω ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ ἔτος 1884.

Πέμπτη. Ἀπεδίωσεν ὀγδοηκοντούτης ὁ ἀγωνιστὴς Κωνσταντῖνος Δημάδης — Ἐγένετο ἔκρηξις καὶ δευτέρας πυριτοποθήκης παρὰ τὰ ἐλαιοτριβεῖα ἀνεύοχλήτως βιούσης· ἐξ ἧς ἐφονεύθησαν δύο ἄνθρωποι, ἐπληγώθησαν ἕτεροι δύο, πρὸς τούτοις ἐφονεύθησαν δύο ἵπποι καὶ ἐκλήγη βαρέως εἰς ὄνος, ὅστις ἐν μέσῳ τῶν ἀλγηδόνων αὐτοῦ οἰκτείρει τὴν κατάστασίν μας!

Παρασκευή. Κατηργήθησαν τὰ ἐν Δηλῳ, Βίδῳ καὶ Ἁγ. Γεωργίῳ λοιμοκαθαρτήρια.

Η ΑΦΕΛΗΣ

[Μυθιστορία τῆς κυρίας Henry Gréville]

Συνέχεια (ἴδε σελ. 43)

— Ποῦ θὰ περάσετε τὸ θέρος; τὴν ἠρώτησε δι' ὑποτρεμούσης φωνῆς.

Ἡ Δινόρα ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τὰς δύο μυοσωτίδας πλήρεις μελαγχολικῆς ἀποφασιστικότητος.

— Εἰς τὸ Δάσος τῶν Περιστερῶν! ἀπεκρίθη.

— Εἰς τὸ Δάσος τῶν Περιστερῶν! Αὐτὸς ὁ ἄγγελος εἰς τὸ Δάσος τῶν Περιστερῶν! ἐνῷ πᾶσαι αἱ παραλίαι τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ πάντες οἱ παγετῶνες τῶν Ἄλπεων μόλις θὰ ἤρκουν ν' ἀποτελέσωσι πλαίσιον ἄξιον τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἀγνότητός της!

— Δὲν θὰ πᾶτε εἰς καμμίαν παράλιον πόλιν; εἶπε μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ὄχι.

Ἡ νεᾶνις ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὁ πατήρ μου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐργασίας του καὶ ἡ μητέρα δὲν χωρίζεται ποτὲ ἀπὸ τὸν πατέρα.

— Εἶνε πατριαρχικὴ οἰκογένεια, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λινιών· τὸ εἶχα παρατηρήσει ἤδη. Ἐκεῖθεν ἤντλησε τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην χάριν, τὴν ὁποίαν διαχέει περίξ της, καὶ ὅλας τὰς ἀρετάς της.

Ἀντήλλαξαν ὀλίγας ἔτι ἀσημάντους λέξεις, ἀπέμεινε δὲ ἡ νεᾶνις ἀκίνητος ἐνώπιόν του, σιωπῶσα ἐπίσης, ἐνῷ οὗτος ἤρχιζε νὰ τὴν μαγνητίζῃ ἐκ νέου· αἴφνης ἡ κυρία Βρετὲλ τὴν ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὀνόματός της· αὕτη ἔστρεψε μετὰ τινος δυσχερείας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γηραιὰν φίλην καί, μεθ' ὑπνοβατικῆς ἀκαμψίας, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν ἐνῷ ὁ Ἰουστῖνος τὴν παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀμαγνητίστων πλέον.

Ὁ Μυριὲ ἐπλησίασε τὸν φίλον του.

— Εἶσαι ἀληθινὰ κωμικός! τῷ εἶπεν.

— Ὀνειρεύομαι, ἀπεκρίθη διὰ συγκεκινημένης φωνῆς. Ἀμφιβάλλω ἂν εὑρίσκωμαι εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον.

— Ἔλα νὰ πιῇς ἕνα «πῶντς» εἰς τὸ ἑστιατόριον, θὰ συνέλθῃς.

Ὁ Μυριὲ ἔσυρε τὸν ὀξύθυμον φίλον του μέχρι τοῦ κυλικείου καὶ τῷ προσέφερεν ἀναψυκτικά.

Ὁ Λινιὼν ἠσθάνετο τόσῳ τὴν ἀνάγκην νὰ διαχυθῇ, ὥστε δὲν θὰ παρεκωλύετο οὐδὲ ὑπὸ τῆς παρουσίας τῶν προσκεκλημένων, ἂν εὐτυχῶς ἡ κυρία Βρετὲλ, παρατηροῦσα τοῦτο, δὲν ἔνευεν αὐτῷ νὰ ἔλθῃ πλησίον της.

Ὑπήκουσε καὶ ἐτόνισεν ἀμέσως τοιοῦτον πανηγυρικὸν ὑπὲρ τῶν οἰκογενειακῶν ἀρετῶν, τῆς καλλονῆς καὶ τῶν θελγήτρων τῆς κόρης, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι παρευρίσκετο εἰς δημοσίαν διάλεξιν.

Ἡ γηραιὰ κυρία ἠκροᾶτο αὐτοῦ μειδιῶσα κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ τῆς ἀδιαφορίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, δὲν ἀπήρεσκεν αὐτῇ νὰ ἀκούῃ καὶ ἕνα ἄνθρωπον ἐπαινοῦντα. Μετὰ εἴκοσι δὲ λεπτὰ συνεπάθει πρὸς τὸν νέον τοῦτον σχεδὸν μητρικῶς· μετὰ τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα, ἐκάλεσε τὴν Δινόραν — καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσῳ προτήτερα θὰ τὸ ἔκαμνε χωρὶς τὸν πανηγυρικόν! — καὶ παρετήρησεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, ἠμικλείουσα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ὅταν θέλῃ τις νὰ ἴδῃ καλλίτερον.

— Ἐὰν σκοπεύῃς ἐσὺ νὰ νυμφευθῇς, ἔ! τότε βλέπουμε! ἂν ὅμως ἐπαγγέλλεσαι ὅ,τι καὶ ὁ κ. Μυριέ, ἀφοῦ σὲ γνωρίζω τόσῳ ὀλίγον καιρόν, δὲν σὲ προσκαλῶ πλέον καὶ ἡσυχάζουμε!

Ἐνυμρεύετο ὅμως! Κάνεις δὲν ἐνυμφεύετο περισσότερον αὐτοῦ! Ἡ οἰκογένεια, ἡ εὐχαρίστησις τῆς βαθμιαίας βελτιώσεως τῆς θέσεώς του, ἡ εὐτυχία τοῦ νὰ ἔχῃ γυναῖκα ὀφείλουσαν αὐτῷ τὰ πάντα, ἡ ὑπεροχὴ τῶν μεθ' ἁπλότητος ἀνατραφεισῶν νεανίδων, αἵτινες εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν φέρουσι προῖκα, ἀλλ' αἵτινες δὲν κατασπαταλῶσι τὸ ἥμισυ τῆς κοινῆς περιουσίας εἰς ἀγορὰν ἀχρήστων μικρολογημάτων, τὸ ἐν τῷ τετάρτῳ πατώματι μετ' ἐξώστου οἴκημα, κτλ., κτλ., τὰ πάντα παρετάχθησαν ἐν τῷ μακρῷ διθυράμβῳ τοῦ Λινιών.

Ἡ κυρία Βρετὲλ ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ αὐτῷ ὅτι ἐν γένει οἱ ἐξῶσται ὑπάρχουν εἰς τὰ πέμπτα πατώματα, ἀλλὰ πῶς νὰ διακόψῃ ἄνθρωπον χειριζόμενον τὸν λόγον μετὰ τοιαύτης ὁρμητικῆς εὐχερείας!

Ὅτε οὗτος διεκόπη ἀφ' ἑαυτοῦ ὅπως ἀναπνεύσῃ, εἶπεν ἡσύχως:

— Λοιπὸν δὲν εἴσθε ἀπὸ τοὺς φρονοῦντας ὅτι ἡ προῖξ εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὸν γάμον;

Ὁ Λινιὼν ἡτοιμάζετο νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου· ἀλλὰ ἡ κυρία Βρετὲλ, πιστεύουσα ὅτι ἱκανῶς ἐφωτίσθη, τὸν ἀνεκαίτισε διὰ νεύματος.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ πιστεύσετε ὅτι μόνον ἐκ συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος σᾶς ἔκαμα τὴν ἐρώτησιν αὐτήν. Ἔχετε λοιπὸν ἰδιαιτέραν περιουσίαν διὰ νὰ ἐπαρκέσετε εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ βίου;

— Ἐγώ; Εἶμαι τέκνον τῶν ἔργων μου! ἀνέκραξεν ὁ Λινιὼν μετὰ ζωηρότητος. Τὰ πάντα ὀφείλω εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Καὶ ἤρχισα μὲ μεγάλας δυσχερείας... Ναί, πολὺ μεγάλας, ἐξηκολούθησεν ἀναμιμνησκόμενος ὅτι κατῴκει εἰς ἐπιπλωμένον δωμάτιον καὶ ὅτι τὰ σεβαστὰ καὶ μεγάλα οἰκογενειακὰ ἐπιπλα ἀνέμειναν ἓν τινι ἐπιπλοθήκῃ ἐπὶ δύο ἔτη, μέχρις οὗ εἰσέλθωσιν εἰς οἴκημα, τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ πληρώνῃ τὸ ἐνοίκιον. Ἀλλ' ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα, μοὶ παρέχει ἐλπίδας... Καὶ ἀφιερῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐλπίζω ὅτι θὰ γείνω κάτι τι καλλίτερον ἁπλοῦ ὑπαλλήλου βιβλιοπωλείου, μ' ὅλον τὸ ἀξιοζήλευτον τῆς θέσεώς.

— Γράφετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Βρετέλ. Καὶ τί γράφετε;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀπήντησεν ὁ Λινιών, ἀσχολοῦμαι εἰς σύγγραμμά τι ἐπὶ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, μετὰ τοῦτο δὲ θὰ βάλω ἐμπρὸς ἓν μυθιστόρημα...

— Τὸ μυθιστόρημα ἴσως ἀποφέρει μεγαλείτερα κέρδη, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσῳ σοβαρὰ ἐνασχόλησις. Καὶ ἐκάματε εἰδικὰς σπουδάς;

— Ὦ! εἶπεν ὁ Λινιών, ἐμελέτησα εἰδικῶς τὸν κοινωνικὸν βίον, καὶ ἐννοεῖται ὅτι πάντ,ὅ,τι συνδέεται μετ' αὐτοῦ μοῦ εἶνε οἰκειότατον.

Ἔλεγε δὲ ταῦτα πάντα μετὰ τοιαύτης αὐτοπεποιθήσεως ὥστε ἡ κυρία Βρετέλ, ἐντελῶς ἀμαθὴς ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, δὲν ἐτόλμησε νὰ συλλάβῃ οὐδένα περὶ τῆς μεγαλοφυΐας του δισταγμόν. Ἀπεφάσισεν ἐν τούτοις νὰ λάβῃ σαφεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς θέσεως τοῦ νέου αὐτῆς φίλου, οὐχὶ ἐν τούτοις παρὰ τοῦ Μυριέ, κατὰ τοῦ ὁποίου ἤρξατο αἰσθανομένη ἀμφιβολίαν συγγενῆ πρὸς δυσπιστίαν.

Τὴν ἑπομένην ἡ κυρία Βρετέλ, ἑτοιμαζομένη νὰ ἐξέλθῃ, εἶδεν εἰσερχομένην παρ' αὐτῇ τὴν κυρίαν Ἀγκλοᾶ.

Συνήθως ἠρέσκετο νὰ τὴν βλέπῃ· ἡ ἰδέα ἐν τούτοις ὅτι ἡ φίλη της, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὑπῆρξε διορατικωτέρα αὐτῆς καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ τὰς δολιότητας τοῦ Μυριέ, ἀνησύχει πως τὴν ἔντιμον κυρίαν. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ συνείθιζε νὰ βαδίζῃ πάντοτε κατὰ μέτωπον πρὸς τὸν κίνδυνον, οὐδόλως ἀπεπειράθη νὰ παρακάμψῃ τὴν δυσχέρειαν.

— Ἐ! λοιπόν, ὁ γαμβρός σας 'πανδρεύεται, ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀγκλοᾶ.

— Δὲν 'πανδρεύεται, εἶπεν ἡ κυρία Βρετέλ, μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα ἐπὶ τῷ τρόπῳ, δι' οὗ ἡ ἐρώτησις ἐτέθη.

— Ναί; Πολὺ καλά. Αὐτὸ δὲν μὲ δυσαρεστεῖ διόλου. Θὰ ἐπαραξενευόμην πολὺ ἂν ἐμάνθανα ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦτο τίμιος!

— Τὸν ἀντιπαθήσατε ἐκ προκαταλήψεως· ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βρετέλ, ἡ ἱππότις καρδία τῆς ὁποίας τὴν ὤθει, ὅπως ἀναλαμβάνῃ τὴν ὑπεράσπισιν παντὸς προσβαλλομένου.

— Θὰ ἴδητε ἀργότερον ἂν ἐκ προκαταλήψεως ἢ ὄχι! Ἀλλὰ τὸν τιμῶμεν πολύ. Ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ τίποτε ἄλλο. Ἀλήθεια, τί γίνεται ἡ προστατευομένη σας, ἡ κόρη μὲ τὰ γαλανὰ μάτια;

— Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι! τὸ λυποῦμαι! Μοῦρχεται νὰ τὸ πάρω μαζῆ μου εἰς τὴν Διέππην.

— Ἐπιβαρύνεσθε μὲ τέτοιο κορίτσι, καὶ τῆς 'πανδρειᾶς! Νὰ σᾶς εἰπῶ, φίλη μου, εἶσθε εἰδικὴ διὰ νὰ γίνεσθε ὀχληρὰ εἰς τὸν ἑαυτόν σου. Πλούσιοι, χωρὶς παιδιά, μὲ ἀρκετὴν νοημοσύνην, καὶ σεῖς καὶ ὁ σύζυγός σας, προσπαθεῖτε ἐν τούτοις νὰ κάμετε τὴν ζωήν σας ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀνυπόφορον...

Ἡ κυρία Βρετέλ, πειραχθεῖσα ὀλίγον, ἔλαβε τὸ ὕφος ἐπιπληχθέντος παιδίου, ὅπερ δὲν θέλει νὰ κλαύσῃ· ἡ φίλη της ἐξηκολούθησεν:

— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἐπιδεξία, τὸ ὁμολογῶ χωρὶς μετριοφροσύνην, καὶ ἐρωτῆστε ἂν ἔρχωνται νὰ μὲ παρακαλέσουν διὰ δουλειαῖς· αὐτὸ δὲ δὲν μὲ ἐμποδίζει καὶ νὰ

κάμνω ἐνίοτε. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ ἐγὼ βαίβαια νὰ χρησιμεύσω ὡς μεσίτρια εἰς γάμον, ἢ νὰ συστήσω τὴν τάδε, ἡ ὁποία εἶνε ζωγράφος, ἢ νὰ εὕρω θέσιν εἰς τὸν δεῖνα, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπατήσῃ ἔπειτα τὴν κόρην τοῦ προίσταμένου του. Ὄχι, ὄχι! Καὶ νά! προχθὲς ἡ ἀδελφή μου μὲ παρεκάλεσε νὰ πάρω μαζῆ μου τὴν κόρην της, τὴν πέρνω λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Διέππην . . . .

Ἡ κυρία Βρετὲλ, ἐκραγεῖσα εἰς ἀκράτητον γέλωτα, ἀνετράπη ἐπὶ τοῦ καθίσματός της καὶ ἐξηκολούθησεν ἀνακαγχάζουσα χωρὶς νὰ παραδῇ διὰ τοῦτο τὴν ἀδιάπτωτον φίλην της, ἥτις ἐξηκολούθησε λέγουσα:

— Τὴν πέρνω εἰς Διέππην· σᾶς φαίνεται παράξενον, δὲν εἶνε ἔτσι; Ἐναντίον πρὸς ὅλας μου τὰς ἀρχάς; Ἀπατᾶσθε! Ἡ Ῥόζα θὰ ἠμπορῇ νὰ πάγῃ ὅπου θέλει, νὰ κάμῃ ὅτι τῆς ἔλθῃ εἰς τὸ κεφάλι, νὰ τρελλαθῇ· αὐτὰ ὅλα μοῦ εἶνε ἀδιάφορα. Ἡ ἀδελφή μου μοῦ εἶπε:

«— Πρέπει νὰ πάρῃς μαζῆ σου τὴν Ῥόζαν».

Ἀπήντησα:

«— Ξεύρεις ὅτι αὐτὸ μὲ ἐνοχλεῖ, καὶ ὅτι ἂν τὴν πάρω, δὲν θὰ ἐξετάζω ποτὲ τί θὰ κάμῃ. Ἂν πνιγῇ ἐν τούτοις, θὰ σοῦ φέρω τὸ σῶμά της.

«— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν ἡ ἀδελφή μου, ἀρκοῦμαι εἰς αὐτό.»

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ Ῥόζα πολὺ ὀλίγον θὰ μ' ἐπιβαρύνῃ.

Ἡ κυρία Βρετὲλ ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ μέχρι δακρύων.

— Μὲ πείθετε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἀφαιρεῖσα τὴν γαλήνην αὐτῆς, θὰ πάγω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Γερβοὰ τὴν Δινόραν. Εἴμεθα γείτονες εἰς τὴν Διέππην, αἱ δύο νέαι θὰ γειτονεύσουν, καὶ θὰ περάσουμε κάμπασον καιρὸν καλά.

Ἡ κυρία Ἀγκλοὰ ἐγέλα τώρα καὶ αὐτή, ἐγέλα ὅμως μᾶλλον ἀποκρύφως, χωρὶς νὰ φαίνηται.

— Βλέπετε τὸν θρίαμβον τῆς θεωρίας μου. Ἐγὼ πέρνω μαζῆ μου τὴν Ῥόζαν, καὶ σεῖς θὰ τὴν ἐπιβλέπετε, διότι σᾶς γνωρίζω, εἶσθε κλῶσσα, ἡ ὁποία πάντοτε φοβεῖται διὰ τὰ ξένα πουλιά! Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτέρων ἀπηλλάγην πάσης εὐθύνης, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ῥόζαν, θὰ ἔχω ὅλην καὶ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν, ἐνῷ σεῖς θὰ ἔχετε ὅλην καὶ μόνην τὴν ἐνόχλησιν. Θὰ εἶνε λαμπρόν.

Τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν, ὅπως συμπαραλάβῃ τὴν ἀγαπητήν της Δινόραν εἰς Διέππην. Ὁ Ἰούνιος ἔλαμψε καὶ συνεφωνήθη ἵνα ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τὴ νεᾶνις ἐγκαταλίπῃ τὴν ἐπὶ τῶν μικρῶν ἀδελφῶν της καὶ τῶν λευχειμάτων τῆς οἰκίας ἐποπτείαν, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὰς ζωογόνους αὔρας τῆς Μάγχης.

— Θὰ μοῦ ἀποφανῇ ἡ ἀπουσία της, εἶπεν ἡ κυρία Γερβοὰ στεναζουσα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους πάρτε την, σᾶς ἐμπιστεύομαι.

Ἡ κυρία Βρετὲλ ἐθεώρησε τὴν παραχώρησιν ὡς μεγίστην ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους τῆς Εὐλαλίας, ὥστε ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐκφράσῃ τὴν ζωηροτάτην ἐπὶ τούτῳ εὐγνωμοσύνην της.

— Δὲν τὴν ἐμπιστεύθην ποτὲ εἰς κανένα, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ· ἀλλὰ ὅταν εἶνε μὲ σᾶς, δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε. Ἀνετράφη πολὺ καλά, ἄλλως τε ἔχει φιλοτιμίαν καὶ προσεπάθησα πάντοτε νὰ μὴ τὴν ἐγγίσω εἰς αὐτήν. Πολλαὶς φοραῖς, ὅταν ἦτο μικρή, ἔτυχε νὰ τὴν δείρω εἰς τὸ σπίτι, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν πάρω μαζῆ μου εἰς ἐπίσκεψιν. Ἂν μ' ἐρωτοῦσαν: «Εἶνε φρόνιμη;» ἀπαντοῦσα πάντοτε: «Πολὺ φρόνιμη». Δὲν ἠθέλησά ποτὲ νὰ μάθῃ κάνεὶς ἂν μὲ δυσηρέστει. Καὶ βλέπετε πόσῳ ἐπέτυχα!

Ἡ κυρία Βρετὲλ πολὺ ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ συστήματος, ὅσον ἀφορᾷ ὅμως εἰς τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα, ἦτο, βεβαίως, ἀξιέπαινον ἀφοῦ ἡ Δινόρα προσήγγιζε τόσῳ πρὸς τὴν τελειότητα. Προέβη, ἐν τούτοις, μετὰ τῆς κυρίας Γερβοὰ εἰς συνενοήσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς νεάνιδος καὶ ἀπεσύρθη μετὰ παραδόξου τινὸς συναισθήματος ἀορίστου δυσαρεσκείας. Ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ αὐτῆς ὁριστικώτερον, θὰ εὕρισκεν ὅτι ἐλθοῦσα ὅπως προσφέρῃ ἐκδούλευσιν, ἀπήρχετο ὡσεὶ εὐεργετηθεῖσα καὶ ὅτι ἡ δικαία ὑπερηφανειά της εἶχέ πως πειραχθῇ ἐκ τούτου. Ἀλλὰ δὲν ἐπέμεινε νὰ ἀναλύσῃ τὴν ψυχικὴν αὐτῆς κατάστασιν καὶ ἔτρεξεν ὅπως ἀγοράσῃ ἕνα πῖλον, μικρὸν ἐπανωφόριον καὶ μίαν δωδεκάδα χειροκτίων διὰ τὴν μικρὰν Δινόραν.

Ζ'.

— Ἐλπίζω, δεσποινίδες, ὅτι γρήγορα θὰ φιλιωθῆτε, εἶπεν ἡ κυρία Βρετὲλ πρὸς τὰς δύο νεάνιδας, αἵτινες ἵσταντο ὄρθιαι, ἀπέναντι ἀλλήλων, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς.

— Ἂν αὐτὸ ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν ἡ Ῥόζα τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν νέαν σύντροφόν της, πιστεύσατε ὅτι θὰ γείνῃ πολὺ γρήγορα.

Ἡ Ῥόζα ἦτο βραχέος ἀναστήματος, μελαγχροινή, λίαν λεπτοφυής, κομψοτάτη. Τὸ ἐκφραστικὸν πρόσωπόν της, μᾶλλον εὐρυὲς ἢ κανονικόν, διετέλει εἰς διαρκῆ κίνησιν.

Ἡ Δινόρα τὴν παρετήρησε μετὰ γλυκύτητος καὶ ἀξιοπρεπείας συνάμα, τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἐμειδίασε καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Πηγαίνετε εἰς τὸν κῆπο νὰ τὰ πῆτε, εἶπεν ἡ κυρία Ἀγκλοὰ· δὲν εἶσθε ὑποχρεωμέναι νὰ στέκεσθε σὰν κούτσουρα ἐμπρός μας.

Ἡ Δινόρα, μὲ ταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἡ Ῥόζα ἐπανῆλθε πρὸς τὴν θείαν της, συνέπλεξε περὶ τὸν λαιμόν της τοὺς δύο βραχίονας αὐτῆς, τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς: «Εἶνε πολὺ εὔμορφη!» καὶ ἐγένετο ἄφαντος, ἀφοῦ σχεδὸν διεπάραξε τὴν συμμετρίαν τῶν μελανῶν, ὀδοντωτῶν καὶ λείων ἀναδημάτων.

— Τί ἀντίθεσις! εἶπεν ἡ κυρία Βρετὲλ. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύκτα!

— Διότι ἡ Ῥόζα εἶνε ὀλίγῳ μαύρη; ὑπέλαβεν ἡσύχως ἡ κάτοχος τῶν στιλπνῶν ἀναδημάτων. Εἶνε δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· ἀλλὰ εἶνε εἰλικρινής· λέγει πολλάκις διὰ τοῦτο ἀνοησίας· τὸ προτιμῶ ὅμως αὐτό. Ἔχει ὅλην τὴν μαυρίλαν της ἔξω. Ἡ Δινόρα σας ἔχει λευκότερον τὸ δέρμα, ἀλλὰ κυττάξετέ την· μέσα· καὶ θὰ ἴδητε! Δὲν μοῦ παραρέσουν τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ὁμιλοῦν.

— Ἔ! ἐξεύρετε ἡ δειλία . . . εἶπεν ἡ κυρία Βρετὲλ.

— Ἡ ὑποκρισία δηλαδή, καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε καμμία ἡμέρα.

Ἐνῷ αἱ δύο κυρίαι διημφισβήτουν τὴν ἀξίαν τῶν δύο νεανίδων, αὗται ἐκαθήντο ἐπὶ ἑδωλίου, παρ' αἰμασιὰν ἐκ πασχαλεῶν, τῶν ὁποίων τὰ μεγάλα καὶ πυκνὰ φύλλα ἐσχηματίζον ἀπόκρυψιν ἀρκῆ σκιὰν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς ἡμέρας. Δὲν ἐγνώριζον τί νὰ εἴπωσιν. Ἡ Ῥόζα, κόρη συγχρωτισθεῖσα μετὰ τοῦ κόσμου καὶ εὐφυής, ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ, ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ὅ,τι εἶχεν ἀνάγκην νὰ μάθῃ ἐπὶ προσώπου, μεθ' οὗ θὰ συνηντᾶτο καθημερινῶς, ἐπὶ ἕνα μῆνα.

Ἐπὶ τούτῳ ἀπέτεινε πρὸς τὴν Δινόραν ἐρωτήσεις τινάς, ἔλαβεν ἀπαντήσεις βραχείας, ἱκανῶς ἀσαφεῖς, παρετήρησε δὲ εἶτα, πρὸς μεγάλην της ἔκπληξιν, ὅτι ἂν καὶ ἡ ἐρωτῶσα ἦτο αὐτή, κατὰ βάθος ὅμως δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τῆς Δινόρας· ἐνῷ αὐτὴ τῇ εἶχεν ἀποκαλύψει σχεδὸν πᾶν ὅ,τι ἐκείνη ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ.

Ὅτε τὰς ἐκάλεσαν ὅπως κάμωσι τὸν ἀπαραίτητον περίπατον, ἡ κυρία Ἀγκλοὰ ἀντήλλαξε δύο λέξεις μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς της.

— Καλή; ἠρώτησε λακωνικῶς.

— Πολὺ σοβαρά.

— Ντροπαλή;

Ἡ Ῥόζα ἠθέλησε νὰ εἴπῃ: «Ναί!» μετεμελήθη ὅμως καὶ ἀπήντησεν: «Ἀ! ὄχι!»

Δὲν εἶπέ τι πλέον· τοῦτο ὅμως ἤρκει.

Ἡ κυρία Ἀγκλοὰ ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην διετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔκφρασίν τινα δυσχερῶς καταστελλομένης εὐχαριστήσεως.

Ἡ συνήθης σειρὰ τῶν διασκεδάσεων, ἢ τῶν διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου διακρινομένων ὀχληροτήτων, ἤρξατο εἰς τὰς δύο γειτονικὰς ἐπαύλεις.

Ὁ κ. Βρετὲλ ἐτέρπετο ἀμέτρως ἐκ τῶν ἁπλοϊκῶν τῆς Δινόρας ἐρωτήσεων· ὁ ἀγὴρ οὗτος, ὅστις δὲν ἦτο πλέον πατήρ, ἐλάτρευε τὰ παιδία. Ἡ Δινόρα ἐνεφανίζετο αὐτῷ ἐν τῇ ἡλικίᾳ, καθ' ἣν δύναται τις νὰ μεταχειρίζηται ὡς κορασίδα νεᾶραν δεσποινίδα, ἣν ἐγνώρισεν ἐξ ἀπάλων ὀνύχων καὶ παρίστατο εἰς τὴν ἐν τῇ νεαρᾷ ταύτῃ διανοίᾳ ἀνάπτυξιν τῶν κοινωνικῶν συναισθημάτων, ὡς εἰς ἐνδιαφέρον καὶ περίεργον θέαμα.

Μετά τινας ἡμέρας ἡ ζωή, κατ' ἀρχὰς λίαν πολυάσχολος καὶ ἀνώμαλος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῆς τροχιάν.

Κατὰ ταύτην δ' ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἤρξατο προσερχόμενος ὡς τακτικὸς ἐπισκέπτης ἐν τῇ ἐπαύλει Ἀγκλοὰ, ὡραῖος τις νέος, τριακονταετὴς περίπου. Τὸν ὁποῖον ἡ κυρία αὕτη μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ἐδέχθησαν ὡς παλαιὸν φίλον.

Ἡ Δινόρα τὴν πρώτην φορὰν, καθ' ἣν ἤκουσε τὴν Ῥόζαν εἰσερχομένην μετὰ τοῦ νεήλυδος τούτου εἰς συζήτησιν, ἐξεπλάγη μεγάλως. Δὲν ἐφιλονίκουν, καὶ ἐν τούτοις αἱ ἀπαντήσεις ἀντηλλάσσοντο εὔστροφοι καὶ πυκναὶ ὡς εὔστοχοι διαξιφισμοί.

Ἡ κυρία Ἀγκλοὰ, ἀπαθεστάτη, ἐφαίνετο ὅτι οὔτε ἤκουε κἄν, ἐξ ἀδιοράτων ὅμως τινῶν πτυχῶν τῶν χειλέων ὅσοι ἐγνώριζον αὐτὴν θὰ ἠδύναντο νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι καὶ ἐτέρπετο ἀμέτρως.

Ἡ δεσποινὶς Γερβοὰ δὲν ἐνόει τίποτε ἐκ τῆς συνομιλίας· ἐπρόκειτο περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα οὐδὲ ὑπώπτευε, περὶ τῶν γενικῶν ἐκείνων ἰδεῶν, τῶν περιλαμβανομένων ἐν τῷ δεῖνα βιβλίῳ, ὑπὸ ἐπιστημονικὸν ἢ ἐλαφρὸν τύπον, καὶ αἵτινες, καθόσον συμμερίζεται τις ἢ δὲν συμμερίζεται αὐτάς, συνδέουσιν ἢ ἀποχωρίζουσιν αἰωνίως δύο ψυχάς, διότι, ἑρμηνευόμεναι διαφοροτρόπως, περιέχουσιν ἐν ἑαυταῖς τὸ σπέρμα τῶν ἀρετῶν ἢ τῶν ἐλαττωμάτων μιᾶς ὁλοκλήρου ὑπάρξεως.

— Καταλαμβάνουν τίποτε ἀπ' αὐτὰ τοῦ λένε; ἐσκέπτετο περιφρονητικῶς ἡ Δινόρα.

Ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο καταληπτὸν ὅ,τι δὲν ἐνόει αὐτή. Προσηλοῦσα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν λογομαχούντων, περιέφερεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ τί ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν γριφώδη ἐκείνην γλῶσσαν, ἥτις βεβαίως θὰ εἶχε μυστηριώδη ἔννοιαν.

Ἡ Δινόρα παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἐδμόνδος Ρέγιερ ἦτο πολὺ εὔμορφος. Ἡ νοήμων κεφαλή του ἐπὶ εὐσωμοτάτου κορμοῦ παρουσίαζε δύο ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, μεταβάλλοντας σχῆμα καὶ χρῶμα ἀναλόγως πρὸς τὰς ἐντυπώσεις του· κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐξαπτόμενος ἐκ τῆς συζητήσεως παρετήρει τὴν Ῥόζαν δι' ὕφους σχεδὸν προκλητικοῦ.

— Ἐνόμιζα ὅτι τῆς ἔκαμε κόρτε, ἐσκέφθη ἡ ἀφελής, ἀλλὰ τὴν κυττάζει τόσῳ ἄγρια.

Προφανῶς ὁ Μυριὲ δὲν παρετήρει τοιουτοτρόπως, οἱ καθνοι ὀφθαλμοί του, περικλείοντες περισσοτέραν ἀκολασίαν ἢ πάθος, οὐδὲ αἱ μαγνητικαὶ τοῦ Λινιὼν ὀφθαλμοί, εἶχον ποιὰν τινα σχέσιν πρὸς ὅ,τι εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν. Δυνατὸν ὅμως νὰ εἶνέ τις ἐξ ἐπαγγέλματος ἀφελὴς καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ εἰς ἡλικίαν δεκαεξ ἐτῶν τὰ πάντα! Ἡ Δινόρα ἐπλανᾶτο τελείως, ὅπως πλανώμεθα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἑκάστοτε εἰς ζημίαν ἡμῶν αὐτῶν. Ἐφαντάσθη ὅτι ὁ Ρέγιερ ἀντεπάθει πρὸς τὴν Ῥόζαν.

Ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ νὰ ὑψοῖ πρὸς αὐτὸν ὀφθαλμοὺς κυανοῦς, ἀθῴους καὶ ὑποτρέμοντας, ἐχρειάζετο μόλις ἓν βῆμα, ὄχι βῆμα τῆς Δινόρας, ἡ ὁποία εἶχε μεγάλους πόδας, ἀλλὰ βῆμα τῆς Ῥόζας, εἰς ἣν θὰ προσηρμόζετο καὶ αὐτὸ τὸ σανδάλιον τῆς Σταχτοπούτας. Τὸ βῆμα ἐγένετο παράλληλα.

— Σκανδαλίζομεν τὴν δεσποινίδα Δινόραν! εἶπεν ὁ Ρέγιερ ἐγκαταλείπων τὴν συζήτησιν, ἥτις εἶχε κουράσει αὐτόν.

Ἡ Ῥόζα ἐπεστράφη, μόνον ὅμως τὸ μειδίαμα τῆς ἀρηγανούσης συντρόφου της εἶδεν.

— Ἐνοχλεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ νέος πλησιάζων τὴν ἀφελῆ. Θέλετε νὰ μάθετε ἴσως τί εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται κάνείς, φιλονικῶν μὲ φίλους τοῦ; Ἐὰν ἠξεύρατε τί εὐχάριστον πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ κατὰ βάθος! Δὲν εἶνε ἔτσι; προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν Ῥόζαν.

— Μόνον αὐτὸ εἶνε εὐχάριστον! ἀπήντησεν αὕτη διὰ τοῦ μᾶλλον πειστικοῦ τόνου.

Ἡ Δινόρα ἐφάνη δυσηρεστημένη πως· δὲν ἤθελε νὰ τὴν εἰρωνεύωνται οὔτε νὰ δεικνύωσιν ὅτι τὴν ἐκλαμβάνουσιν ἀμαθεστέραν τῶν ἄλλων. Οὐδεὶς ὅμως δυστυχῶς προσέσχεν εἰς τοῦτο· ἡ συνομιλία ἐστράφη περὶ ἄλλα ἀντικείμενα καὶ ἡ Δινόρα ἀπέμεινε μὲ τὴν δυσαρέσκειάν της.

Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐνῷ αἱ δύο οἰκογένειαι περιεπάτουν μετά τινων φίλων ἐν τῇ παραλίᾳ εἰς χωριστοὺς ὁμίλους, ἡ Δινόρα, ἥτις ἦτο ὀξυδερκεστάτη, παρετήρησε μακρόθεν τὸν Μυριέ. Ἐβάδιζε μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῷ ἀφελείας, ἔχων τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων ὡς συνήθως, πρὸς δὲ μετά τινος ῥαστώνης ὡς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου αἱ τύχαι εἰσῆλθον εἰς εὐτυχεστέραν ὁδόν.

— Ἀγαπητὴ κυρία! τί εὐτυχὴς συνάντησις! εἶπεν ἱσταμένος πρὸ τῆς κυρίας Βρετὲλ μετὰ μετρίας ἐκπλήξεως.

— Πῶς ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ ἀγαθὴ κυρία μᾶλλον τοῦ Μυριὲ ἐκπεπληγμένη.

— Ἔρχομαι διὰ τοὺς λουτῆράς μου, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιτέκτων ἀτάραχος. Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε μὲ τὸν ἐπικερδέστερον δι' ἐμὲ τρόπον.

Διένειμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πολυπληθεῖς χειραψίας, ἀφίνων τελευταίαν τὴν Δινόραν, τὴν χεῖρα τῆς ὁποίας ἔσφιγξεν ἐκφραστικώτατα. Μετὰ τοῦτο ἀνέλαβον τὸν περίπατόν των.

— Ἀοίπον ἀρχίζετε νὰ πλουτήτε· ἠρώτησεν ἡ κυρία Βρετὲλ, ἥτις ἐδυσκολεύετο νὰ συνοικειωθῇ πρὸς τὴν ἰδέαν ταύτην.

— Τὰ πρῶτα βήματα, τὰ πρῶτα βήματα, κυρία μου, εἶπεν ὁ νέος.

Ἡ κυρία Βρετὲλ ἐξήτασεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, εἶτα δὲ παρετήρησε τὴν Δινόραν. Ὦ! βέβαια δὲν ἐσκόπει νὰ νυμφευθῇ! Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία! Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἑκὼν ἄκων, παρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Βρετὲλ εἰς δωδεκάδα τινὰ προσώπων· ἐξήγαγε τὰς χεῖράς του τῶν θυλακίων καὶ ὑπῆρξε φιλοφρονέστατος.

— Ὁ Λινιὼν καταγίνεται εἰς τὸ βιβλίον του, εἶπεν ὅταν συνκυρία, διὰ μακρῶν ἐπιτευχθεῖσα συνδυασμῶν, ἔφερεν αὐτὸν πλησίον τῆς δεσποινίδος Γερβοὰ. Ἐνοικίασε ἰδιαίτερον σπίτι καὶ σκοπεύει νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικῶς.

— Καλὰ κάμνει! εἶπεν ἡ κυρία Βρετὲλ.

Ἡ Δινόρα ἐβάδιζεν ἠρέμα. Μετ' ὀλίγον ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς ἄκτῆς· ἡ νὺξ προέβαινε ταχέως·

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ.

Ἡ ἑβδομὰς αὕτη, ὡς εἰσάγουσα ἡμᾶς εἰς τὴν μεγάλην Τεσσαρακοστήν, καλεῖται «μετανοίας πρόθυρα», «ἑβδομὰς προκαθάρσιμος», «νηστείας διάγγελμα», καὶ «νηστείας πύλη».

Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου γίνεται μνεία τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῶν Πρωτοπλάστων ἐξορίας.

Αἱ ἐν Σικελίᾳ, ἐν τῇ Μητροπόλει τοῦ Monreale καὶ ἐν τῇ Καπέλλᾳ Παλατίνῃ τοῦ Παλέρμου μουσειακαὶ παραστάσεις τῆς σκηνῆς ταύτης ὑπὸ Ἑλλήνων τεχνιτῶν ποιηθεῖσαι κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα, εἰσὶ παραστάσεις πολλοῦ λόγου ἄξιαι. Ὁ Θεὸς Πατὴρ ὑπὸ τὸν τύπον καὶ τὴν μορφὴν πάντοτε τοῦ Ἰησοῦ ἀπαγγέλλει ἐν τῷ Παραδείσῳ τοῖς Πρωτοπλάστοις τὴν φοβερὰν ἀρὰν τοῦ θανάτου, τοῦ κόπου, τῆς θλίψεως καὶ ἐξορίας. Περίλοιποι οἱ Πρωτόπλαστοι ὑπὸ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, γυμνοὶ καὶ φύλλα συκῆς φέροντες παρίστανται ἀκούοντες τὴν φοβερὰν τοῦ Πλάσ[τ]ου ἀπόφασιν ἐνῷ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ χόρτου ὑπούλως κυλίεται ὁ ἀρχέκακος ὄφις. Ἐπὶ τῆς θύρας δὲ τοῦ Παραδείσου πολυόμματον Χερουβὶμ δόξης φλογίνην ῥομφαίαν κρατοῦν ἵσταται μετὰ ἀμειλίκτου αὐστηρότητος εἰς τὴν θύραν, ἐνῷ ἕτερος ἄγγελος ἀπωθῶν διώκει μακρὰν τοῦ Παραδείσου τοὺς Πρωτοπλάστους.

Μόνον δὲ κατὰ τὴν Κυριακὴν ταύτην ἔν τε τοῖς Ναοῖς τῶν πόλεων καὶ ἐν τοῖς Μοναστηρίοις βαρυπενθῶς ψάλλεται ὡς πολυέλεος ὁ λός· ψαλμός· «Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν» ψαλμός, ὃν ἔξοιστοι ἠδόν ποτε οἱ Ἰουδαῖοι μακρὰν τῆς ἑαυτῶν Πατρίδος.

Ἀρχὴ τῆς νηστείας

Μετὰ τὴν Κυριακὴν ταύτην τῆς Τυροφάγου τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς οἱ μὲν Αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τῆς μεγάλης αὐτῶν Αἰθούσης, τῆς Μαναύρας καλουμένης, διαλαλοῦντες ηὔχοντο εἰς τὸν λαὸν «*ἐν ἀγρεία* καὶ φόβῳ Θεοῦ ἐκτελέσαι τὴν πανσέβαστον καὶ ἁγίαν Τεσσαρακοστήν»· οἱ δὲ ἐκκλησιαστικοὶ ῥήτορες λαμπροὺς ἐξεφώνουν ἐπ' ἐκκλησίαις λόγους.

Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία τὴν μὲν Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ψαλλομένου introitus (εἰσοδικοῦ) ψ. 312 Esto mihi, καλεῖ «Dominica esto mihi» τὴν δὲ πρώτην ἡμέραν τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἥτις ἄρχεται οὐχὶ ἀπὸ τῆς Δευτέρας ἀλλ' ἀπὸ τῆς Τετάρτης «caput jejunii» (ἀρχὴν, κεφαλὴν τῆς νηστείας) ἢ Τετάρτην τῆς σποδοῦ (παρὰ τοῖς Γερμανοῖς Aschermitwoch) διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ ἱερεὺς ἀλείφει τὸ μέτωπον τῶν πιστῶν διὰ σποδοῦ, ἥτις παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἦν τὸ σημεῖον τῆς μεγάλης καὶ αὐστηρᾶς ἐν νηστείᾳ μετανοίας, ἐφ' ᾧ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ συμβολικῶς λέγει ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγε καὶ τὸ πόμα αὐτοῦ μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρνα· Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ σποδὸς ἦν σύμβολον θλίψεως καὶ λύπης. Πρὸς τούτοις ὁ σκοπὸς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅπως ταπεινώσῃ τὸν ὑπερήφανον ἄνθρωπον ὑπομιμνήσκουσα εἰς αὐτὸν τὸ μάταιον καὶ πρόσκαιρον τοῦ παρόντος βίου, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἱερεὺς διὰ τῆς σποδοῦ ταύτης σταυροειδῶς ἀλείφων τὸ μέτωπον ἑκάστου λέγει: «Memento home, quia pulvis es et in pulverem reverteris» κτλ. Μέμνησο, ἄνθρωπε, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει. Ὅπως δὲ περισσότερον ἐκφρασθῇ καὶ ἐκδηλωθῇ ὅτι πᾶσα γήϊνος χαρὰ καὶ δόξα ὡς σκιὰ παρέρχηται, διὰ συνόδου τῷ 1091 συγκροτηθείσης ἐκανονίσθη ὅπως ἡ σποδὸς αὕτη προέρχηται ἐκ τῆς καύσεως τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν λαμπρότητι εὐλογηθέντων Βαΐων, ἅτινα ἐκράτουν οἱ πιστοὶ ὡς σύμβολα χαρᾶς καὶ νίκης διὰ τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα εἴσοδον.

Καὶ τῷ ὄντι, ὅ,τι πέρυσιν ἦν σύμβολον νίκης θριάμβου καὶ δόξης, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ πιστοὶ βλέπουσι μεταβεβλημένον εἰς ἄσημον γῆν καὶ σποδόν.

Γ. Λαμπάκης.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Μετ' εὐχαριστήσεως πολλῆς ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ *Ἀθηναίῳ* τοῦ Λονδίνου τὰ ἑξῆς περὶ τῆς πρὸ ὀλίγου συστάσης ἐνταῦθα χριστιανικῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρείας, γραφέντα ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς ἀδελφοῦ Ἰωσὴφ Hirst, μέλους τῆς Βασιλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἀκαδημείας τοῦ Λονδίνου:

«Τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα, λέγει ὁ κ. Hirst, συνέστη ἐν Ἀθήναις ἑταιρεία, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιολογικῶν σπουδῶν μετὰ τοῦ εἰδικοῦ σκοποῦ ὅπως μελετήσῃ καὶ περισυναγάγῃ πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος σώζεται ἢ ἀνευρεθῇ ἐν Ἑλλάδι. Οἱ ἐρασιτέχναι βεβαίως λυποῦνται ὅτι τοιαύτη ἑταιρεία δὲν ἱδρύθη πρὸ πολλοῦ. Πόσα ψηφιδώματα, πόσα ἄλλα πολύτιμα μνημεῖα ἀπωλέσθησαν ἢ κατέρρευσαν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος ἐπισκευῆς! Τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης ἑταιρείας προΐσταται ὁ κ. Ἀ. Βαρούχας ὡς πρόεδρος, ὁ κ. Γ. Λαμπάκης ὡς ἔφορος τοῦ μουσείου, ὁ κ. Ἰ. Μ. Δαμβέργης ὡς γραμματεύς, ὁ κ. Τ. Βιζβίζης ὡς ταμίας καὶ οἱ κ. κ. Γ. Ζέζος καὶ Γ. Βρεῦτος ὡς σύμβουλοι».

Ὁ κ. Θ. Χελδραῖχ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ φυσιογνωστικὸν τμῆμα τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσοῦ», ἐν τελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδριάσει, ἐπιστολὴν γάλλου καθηγητοῦ, δι' ἧς ζητεῖται ἡ συνδρομὴ τῶν Ἑλλήνων, πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν Rennes τῆς Γαλλίας εἰς τὸν διάσημον φυσιοδίφην Βελόν, ὅστις κατὰ τὸ 1546 ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα πολλὰ περὶ αὐτῆς ἔγραψεν ὑπὸ φυσιογραφικὴν ἔποψιν.

Ἐν εἰδικῇ συνεδριάσει τῶν ἐν Παρισίοις ὀφθαλμολόγων, προεδρεύοντος τοῦ Ἕλληνος καθηγητοῦ κ. Πανᾶ, ὁ ἐκεῖ ἕλλην σπουδαστὴς τῆς ἰατρικῆς κ. Γαζέπης ἐπέδειξε τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθὲν «διοφθαλμικὸν ὀπτόμετρον», ὅπερ χρησιμεύει εἰς καταμέτρησιν τῆς διαθλαστικῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ δυνάμεως. Οἱ παρόντες κατὰ τὴν ἐπίδειξιν ταύτην τοῦ ἐν λόγῳ ὀργάνου ἰατροὶ συνεχάρησαν εἰλικρινῶς τῷ κ. Γαζέπῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Ἐλάβομεν καὶ τὸ δεύτερον φύλλον τοῦ καλλιτεχνικῶς ἐν Λειψίᾳ πρό τινος ἐκδιδομένου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ: «Κλειοῦς», περιέχον τὸν «Πλοῦν τοῦ Ποσειδῶνος» εἰκόνα τοῦ Σταΐτς, ὡς καὶ τὸ «Τάμμα» τοῦ κ. Ν. Γύζη, εἰκόνα, ἥτις καὶ ἄλλοτε, ὑπ' ἄλλην ὄψιν, ἐν τῷ εἰκονογραφημένῳ περιοδικῷ τύπῳ ἐξετέθη.

Ἐπὶ τῇ ἐκθέσει εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ὁ φιλολογικὸς σύλλογος *Βύρων* ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσιν «Βιβλιοθήκης τοῦ Λαοῦ», διὰ τῆς ἐκδόσεως εὐωνοτάτων βιβλίων χρήσιμων τῷ λαῷ, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ἐκδιδομένων, ἅτινα εἶνε καταλληλότατα εἰς γενίκευσιν καὶ διάδοσιν τῶν πρακτικῶν ἐπιστημονικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἀληθειῶν.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς πρωτότυπος μεσαιωνικὴ μυθιστορία «Ἡ Παλίμβουλος τύχη» ὑπὸ τοῦ Ἰθακησίου κ. Δ. Λοΐζου, φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐν Ἰένῃ ἀποβιώσαντος καθηγητοῦ τῆς παιδαγωγίας Stoy οἱ ἐκεῖ σπουδάζοντες Ἕλληνες κατέθεντο στέφανον φέροντα τὰ ἑλληνικὰ χρώματα καὶ τὴν ἐπιγραφήν: «τῷ καθηγητῇ αὐτῶν Stoy οἱ εὐγνωμονοῦντες Ἕλληνες».

Ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἐξεδόθη ἐσχάτως περισπούδαστος μελέτη τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν κ. Ἰ. Ν. Χατζιδάκη, ἥτις εἶχε δημοσιευθῆ ἐν τῷ «Journal die reine und angewandte Mathematik».

Κατὰ τὴν ταξινόμησιν τῆς πολυτίμου συλλογῆς παπύρων καὶ παλιμψήστων ἀποβιώσαντος ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας, ἀνεκαλύφθησαν σπουδαιότατα χειρόγραφα. Εἰδικῶς ἐν τῷ ἑλληνικῷ τμήματι ἀνευρέθησαν ἀποσπάσματα ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν Μάρκον Αὐρήλιον, τὸν Ἀλέξανδρον Σεβῆρον καὶ Φίλιππον τὸν Ἄραβα. Οὐχ ἧττον δὲ σπουδαῖα εἶνε καὶ τὰ ἐν τῷ λατινικῷ τμήματι ἀνευρεθέντα χειρόγραφα.

Ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ἐφημερίδος *ὁ ΙΘ' Αἰών*, ἣν διηύθυνεν ὁ Ἄμπου, ἐξετέθη κατάλογος συνεισφορῶν πρὸς ἀνέγερσιν αὐτῷ μνημείου ἐν τῷ κοιμητηρίῳ ὅπου ἐτάφη.

Μετὰ τὴν *Θεοδώραν* τοῦ Σαρδοῦ, ἡ

Διονυσία, τετράπρακτον δρᾶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας διδαχθὲν ἀπὸ σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, ἐν Παρισίοις. Τὸ νέον ἔργον τοῦ Δουμᾶ, ἁπλούστατον τὴν πλοκήν, ἀλλὰ μετὰ μεγάλης τέχνης ἀπεικονίζον ἰσχυρὰ πάθη, κατατάσσεται μεταξὺ τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ διασήμου συγγραφέως.

Πολλοὶ τῶν φίλων, μαθητῶν καὶ συναδέλφων τοῦ ἐν Παρισίοις ἀποβιώσαντος ἀρχαιολόγου Ἀλβέρτου Δυμών, ὅστις ὑπῆρξε καὶ διευθυντὴς τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς σχολῆς, ἀπεφάσισαν ὅπως πρὸς διαιώνισιν τῆς μνήμης του ἱδρύσωσιν ἓν ἢ περισσότερα διαγωνίσματα διὰ μαθητὰς τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων. Ἐξελέγη δ' ἐπὶ τούτῳ καὶ ἡ ἁρμοδία ἐπιτροπεία.

Ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ὁ λοχαγὸς Ῥουδαίρ, περιηγητὴς καὶ ὁ πρῶτος συλλαβὼν τὴν ἰδέαν τῆς διοχετεύσεως τῆς Μεσογείου μέχρι τῆς ἐρήμου Σαχάρας.

Ἐν ἁπάσαις ταξιδικαὶ χώραις ἑορτάσθη ἐσχάτως, ἐπισημότατα, ἡ δευτέρα ἑκατονταετηρὶς τῆς γεννήσεως τοῦ Λουδοβίκου Holberg, ὅστις δικαίως ἐπεκλήθη ὁ πατὴρ τῆς δανικῆς καὶ νορβηγικῆς φιλολογίας. Ὁ Holberg ἐγεννήθη τῷ 1684, ἀπέθανε δὲ ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ, κατὰ τὸ 1754. Εἶναι δὲ κυρίως δραματικὸς συγγραφεύς, γράψας κωμῳδίας διακρινομένας διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον τῆς δράσεως φυσικότητα. Οὐχ ἧττον λίαν ἐκτιμᾶται καὶ ἡ τρίτομος αὐτοῦ *Ἱστορία τῆς Δανίας*, ἥτις εἶναι καὶ δημοτικωτάτη ἐν τῇ πατρίδι του.

Ἡ ἐν Παλαιστίνῃ ὀρθόδοξος ῥωσσικὴ ἑταιρεία, ἐνεργήσασα ἀνασκαφὰς ἔν τινι γηπέδῳ, παρὰ τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἀνεκάλυψε τὰ λείψανα τοῦ ἀρχαίου τείχους καὶ τὸ κατώφλιον τῆς πύλης, δι' ἧς ἐξήρχοντο τῆς πόλεως ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πύλη αὕτη εἶνε ἡ μᾶλλον προσεγγίζουσα πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, πιθανώτατα δὲ δι' αὐτῆς ἐξῆλθεν ὁ Χριστός, ὅπως βαδίσῃ πρὸς τὸν τόπον τῆς σταυρώσεως αὐτοῦ, ἡ ἐν λόγῳ ἑταιρεία σκοπεῖ νὰ ἀνεγείρῃ ἐπὶ τοῦ χώρου τούτου μνημεῖον, ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν ὀρθοδόξων.

Ἀνεσκάφησαν ἐν Καπρέᾳ τὰ λείψανα τῶν περιφήμων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου ἀνακτόρων. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ πρὸς τούτοις, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἀνασκαφῶν καὶ πλεῖστα λαμπρὰ μωσαϊκὰ ὡς καὶ ὡραιότατα τοιχογραφίαι.

Ἐξεδόθη ἐν Πετρουπόλει ἡ ἀνέκδοτος ἀλληλογραφία τοῦ μεγάλου ῥώσσου λογογράφου Ἰβὰν Τουργενέφ.

Συγκινητικὴ ἐγένετο ἐν Παρισίοις ἡ κηδεία τῶν λειψάνων τοῦ ἐν Τογκίνῳ ἀνδρείως πεσόντος πλοιάρχου Ἐρρίκου Ῥιβιέρ, ὅστις ἦτο συγχρόνως καὶ διακεκριμένος συγγραφεύς. Ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐξεφωνήθησαν διάφοροι λόγοι ἐκ μέρους φιλολογικῶν καὶ πατριωτικῶν σωματείων. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, ὅπου κατετέθησαν τὰ ἐκ τῆς ἐσχάτης Ἀνατολῆς μετενεχθέντα ὀστᾶ του, καὶ τὰ ἀποκαλυπτήρια μαρμαρίνης αὐτοῦ προτομῆς.

Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, Ἀλβέρτος-Βίκτωρ καὶ Γεώργιος, θέλουσι μετ' ὀλίγον δημοσιεύσει εἰς τόμον τὰς ἐκ τοῦ μεγάλου ταξειδίου των τοῦ γύρου τοῦ κόσμου ἐντυπώσεις, ταξιθετημένας καὶ ἐπιδιωρθωμένας ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Δάλτων, παιδαγωγοῦ τοῦ πρίγκιπος Βίκτωρος-Ἀλβέρτου. Οἱ νεαροὶ συγγραφεῖς δεικνύονται οὕτως ἄξιοι μιμηταὶ τοῦ πατρός των, ὅστις ἐπιμελέστατα ἔχει καταρτίσῃ τὸ ἡμερολόγιον πάντων τῶν ταξειδίων του, πλουτίσας αὐτὸ διὰ πλείστων ἰχνογραφημάτων καὶ φωτογραφιῶν.

Ἡ κυρία Dosne, ἀδελφὴ τῆς συζύγου τοῦ Θιέρσου, σκοπεῖ νὰ ἱδρύσῃ ἐν προαστείῳ τινὶ τῶν Παρισίων κατάστημα, ὅπου θὰ εὑρίσκωσι φιλοξενίαν πάντες οἱ νέοι φιλόλογοι, καλλιτέχναι καὶ ἐπιστήμονες, ὅπως οὕτω ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου των μὴ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀντιπαλαίωσι πρὸς τὰς ὑλικὰς δυσχερείας τοῦ βίου.

Ζητεῖται μία κυρία Dosne διὰ τὴν Ἑλλάδα!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Δαμιανοῦ Βορρέ. Περὶ προγαμιαίας δωρεᾶς κατὰ τὸν ῥωμαϊκὸν καὶ δίκαιον τὸν βυζαντινὸν νόμον. Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ ὑφηγητοῦ κ. Βορρὲ ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἐπὶ τοῦ Συγγραφείου διαγωνίσματος ἐπιτροπείας, ὅλη ἐβραβεύθη μέν, κριθέντος εὐμεθοδωτέρου καὶ ἐπιστημονικωτέρου τοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος συγγράματος τοῦ δικηγόρου κ. Ἀντ. Μομφερράτου, ἔτυχεν ὅμως καὶ αὕτη πάνυ δικαίως τοῦ πρώτου ἐπαίνου. Ὁ πλήρης μέλλοντος συγγραφεύς τῆς μελέτης του προτάσεις καὶ παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῆς κρίσεως τῆς ἑλληνοδίκου ἐπιτροπῆς.

Isiodo Poemi, tradotti da Achille Giulio Danesi Foggia. 1884.

Ἐν τῷ τόμῳ αὐτοῦ τούτῳ ὁ ἐν Foggia ἑλληνιστὴς καὶ καθηγητὴς κ. Danesi δημοσιεύει τὴν μετάφρασιν τῆς «Θεογονίας» καὶ τῶν «Ἔργων καὶ Ἡμερῶν» τοῦ Ἡσιόδου εἰς στίχους ἀπταίστους καὶ ῥέοντας ὡς ἐκεῖ τὸ πολύ, προδίδοσαν βαθεῖαν καὶ ἐπισταμένην γνῶσιν πασῶν τῶν λεπτοτήτων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

[Ἡ ἄφιξις τοῦ Φεβρουαρίου. Ἀναμνήσεις παλαιῶν ἡμερῶν. Μενεξέδες καὶ φασόλια. Ἄλλοτε καὶ σήμερον. Ἡ ἀκαλαισθησία τῶν μασκαράδων μας. Οἱ χοροὶ τῶν παίδων καὶ ἡ κροπαιδεία τῆς ὑποκρισίας. Σκέψεις. Προετοιμασίαι χοροῦ. Τὰ δανεικὰ καὶ τὸ τέλος. Τὰ μετὰ τὸν χορόν. Σύστασις τοῦ γράφοντος, χρησιμεύουσα ὡς προειδοποίησις ὅτι αἱ σημεριναὶ παρεκβάσεις ἐγράφησαν μετὰ τριπλὴν ἀγρυπνίαν καὶ τετραπλῆν ἀνορεξίαν.]

Κάλως ἦλθες, φὸν Φεβρουάριε, νὰ περάσῃς μεθ' ἡμῶν τὰς τρεῖς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀπόκρεω. Μόνον σὺ μᾶς ἔλειπες. Εἴδες ἐκεῖ διάκεδάσεις, διὰ νὰ τὰς ἐπιθυμήσῃ τις; Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ διέλθῃς ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ τὰς 28 σου, παρὰ νὰ ἔλθῃς συμμέτοχος καὶ μάρτυς τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεως, εἰς ἣν περιήλθον τὰ ἀποκρηάτικά μας.

*

Ποῦ νῦν ἡ λαμπρὰ τῆς ὑπατείας περιβολή; Ποῦ τὸ γαϊτανάκι καὶ τὰ ῥόφηλα, οἱ μακεδόνες καὶ αἱ συντεχνίαι; ποῦ αἱ ἀπειραρίθμοι βλαχοπουλαι, τὰ μυστηριώδη δόμινα, τὰ πολύπτυχα βουρνούζια (οἴμοι, ἓν ἀπομένει μόνον!) καὶ οἱ μακροσκελεῖς ἐκεῖνοι γίγαντες οἱ ἔχοντες ζυλίνους τοὺς πόδας; Ποῦ αἱ ἀτελεύτητοι ἁρματοδρομίαι τῶν μετημφιεσμένων αἱ περιβάλλουσαι διὰ χαρμοσύνου ἑλύσεως τὸ μέγα τρίγωνον τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν μας; Ποῦ τὰ πυκνὰ πλήθη, τὰ ὡς στρατιαὶ μυρμήκων, καταλαμβάνοντα τὰ πεζοδρόμια, τὰ παράθυρα, τοὺς ἐξώστας; Ποῦ οἱ χοροί, αἱ διασκεδάσεις αἱ ἑσπερίδες;

*

Πάντα ἐκεῖνα οἴχεται· πομφόλυγες ἦσαν καὶ διεῤῥάγησαν. Τὰ ἀφελῆ μας ἔθιμα, αἱ ἀπέριττοι ἑορταί μας, ἐβασκάνθησαν ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ ἐλάχιστοι δυστυχῶς ἀπομένουσιν οἱ παροῦντες τὰ πάτρια.

Αἱ εὐώδεις ἰοδέσμαι, δι' ὧν ἠνθοβολοῦντο ἄλλοτε οἱ προσωπιδοφόροι μετὰ τῶν μὴ τορούτων, τὰ πολύχροα κομφέτα, ὅλα ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν πεζοτέρων καὶ δυσωνυμωτέρων ὀσπρίων. Αἱ βρασκοπουλαι καὶ αἱ ἀνθοπώλιδες ἐγκατέλιπον τὰς σεμνάς των περιβολὰς εἰς τὰς Ἑστιάδας τοῦ ζύθου, καὶ αἱ μόναι καθὼς πρέπει κυρίαι, αἵτινες λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς καθ' ἡμέραν προσωπιδοφορίας, εἶνε οἱ κ. κ. τελειόφοιτοι τῶν ῥινοπωλείων, φέροντες ἐσθῆτας πασχούσας ἐκ νοσταλγίας τοῦ μαγειρείου καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι ἔστω καὶ προσωρινῶς, κατετάχθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὰς δυσπροσίτους φαλαγγας τοῦ ὡραίου φύλου.

*

Ἂν ἐγρηγορεῖτε μετά τινα ἔτη, θ' ἀνέφερον ὡς ἀρχαῖα ἔθιμα τῶν Ἀθηνῶν τὰς ἀνωτέρω συνηθείας τῶν ἀπόκρεων, αἵτινες καθ' ἕκαστον ἔτος καταργοῦνται. Καὶ δὲν θὰ ἐλησμόνουν βεβαίως τοὺς αὐτοσχεδίους ποιητάς, οἵτινες ἐξηκόντιζον ἐκ τῶν κάρρων τὰ ἐξ ἁμάξης κατὰ παντὸς κακοῦ, εἰς δίστιχα ἄλλοτε μὲν κωμικὰ καὶ ἄλλοτε καυστικά, ἀλλὰ πάντοτε χαρίεντα, ὡς προερχόμενα ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου εὐφυΐας τοῦ λαοῦ. Θὰ ἀνέφερον τὰς παρεδόσεις τῶν δημωδῶν λογίων, ὧν τελευταῖος ἀπόγονος μνημονεύεται ὁ περιφημος *Ἤλιος*! καὶ θὰ προσέθετον, ὅτι μέχρι τοῦ 1885 περιεσώθη ἡ δημοτικὴ παρῳδία τῆς *καμήλας* καὶ ὁ ἐγγαστρίμυθος Περικλέτος, ὁ ἀπαθανατισθεὶς διὰ τὰς αἰωνίους πρὸς τὸν συνέταιρόν του Φικουλῆν διαμάχας!

*

Ἀλλ' ὅλα ταῦτα παρέρχονται ἀνεπιστρεπτεὶ καὶ πάγος ἀδιάῤῥηκτος ἐπικαλύπτει τὴν προτέραν εὐθυμίαν καὶ τὴν φαιδρότητα, ἣν τὸ Τριῴδιον δωρεῖται.

Τὴν ἀμέριμνον χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὃν ἠσθανόμεθα ἡμεῖς, ὅτε ἤμεθα παιδία, εἰς τὴν θέαν μιᾶς προσωπίδος δὲν θὰ τὸν περισώζωσι καὶ μεταδίδωσιν οἱ σημερινοὶ παῖδες· οὐδὲ θὰ ποθῶσιν ὀλίγα ἔτη καὶ ὀλίγον μύστακα, ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τοὺς χοροὺς τῶν μεγάλων.

Ὄχι· διότι ἔχουσιν ἤδη τοὺς καιδικοὺς χορούς, ἐν οἷς διδάσκεται ἡ τοσοπαιδεία τόσων κοινωνικῶν μαθημάτων!

Ὁμιλὸς χαριτωμένων παιδίων, πλήρων ζωῆς, μεταβάλλεται ἐν ἑκάστῃ εἰς συμμορίαν πυγμαίων πιθήκων, κινούντων ρυθμικῶς τοὺς πόδας. Ὁ πατὴρ θέλει νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα, ἀλλὰ τὸ ἐξεταστικὸν βλέμμα τῆς σπιθαμιαίας δάμας του, τὸν κρατεῖ μετέωρον πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξαπμίζει τὴν χαράν του.

Καὶ μεταβάλλεται οὕτω, μία γενεὰ ὁλόκληρος, διότι ἀφαιρεῖται ἡ διάχυσις καὶ ἡ ἀφέλεια ἀπὸ τὴν ἡλικίαν, ἥτις διὰ τούτων καὶ μόνων ζωογονεῖται.

*

Οὕτω διεφθάρησαν οἱ μικροὶ ὑπὸ τῶν μεγάλων, ἀλλὰ τί γίνονται οἱ μεγάλοι ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν των;

Ἐκτὸς τῶν ἀλλαχοῦ ἀνατραφέντων καὶ τηρούντων τὰ ξένα ἔθιμα, μήπως νομίζετε ὅτι ἀπομένει γνήσιος τοὐλάχιστον ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἀθηναίου αὐτοῦ;

Ἀκούσατε. Θέλει νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ σπανίως τὸ κατορθοῖ, διότι δὲν ἔχει τάπητας καὶ λυχνίας βαροτίμους καὶ αἰθουσαν δι' 24 τοὐλάχιστον ζεύγη. Πέρυσι δὲν εἶχε τόσας ἀξιώσεις, ἀλλ' ἐφέτος ἔπρεπε νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς μίαν καλὴν ἑσπερίδα. Ἐὰν παραιτηθῇ, ἔχει καλῶς. Ἄλλως . . ἀρχονται αἱ προσκλήσεις. Ἐν πρώτοις καλοῦνται τὰ ἔπιπλα καὶ γυμνοῦνται αἱ συγγενικαὶ αἰθουσαι ἵνα κοσμηθῇ ἡ ἰδική του. Λύονται αἱ κλίναι τῶν παρακειμένων δωματίων. Τὰ πάντα εἶνε ἕτοιμα ἀπὸ τῆς παραμονῆς καὶ ἴσως, ἴσως ἐψήθη καὶ τὸ θέ, ὑγρὸν ὑπόπτου χρωματισμοῦ καὶ ἀμφιβόλου οὐσίας, εἰσαχθὲν παρ' ἡμῖν διὰ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ κατὰ τῶν ῥωσικῶν ὁρέξεων ἀντιπάθεια.

*

Θέτω ἀποσιωπητικὰ διότι ἀφίνω τοὺς κεκλημένους νὰ χορεύωσι καὶ ἀκροῦμαι προσθέτων μόνον τὰς ἐκ τοῦ χοροῦ ἐντυπώσεις των.

Ἐσβέσθησαν τὰ φῶτα καὶ ἀπομένει ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν, λέγουσα:—Ὡραῖα ἐπεράσαμεν. Ὅλα καλά. Κρίμα νὰ μὴν ἔχωμεν ἀκόμη εἴκοσι προσκεκλημένους.

Οὗτοι δὲ ἀναχωροῦντες ἀνομολογοῦσιν ἐπίσης τὰ αὐτά... ἀλλ' ἐπανέρχονται εἰς τὰ καθέκαστά καὶ τότε, ἄρχεται ἡ ἐπίκρισις τοῦ τείου, τοῦ ἐπιδέ καὶ τῆς προφορᾶς του, τῶν γλυκυσμάτων, τῶν οἴνων, τῶν φορεμάτων, τῆς μουσικῆς, τοῦ χώρου καὶ παντὸς ἀντικειμένου ἢ προσώπου, ὅπερ δύναται νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς κακολογίας.

Καὶ . . οὕτω διασκεδάζουσι κατὰ τὰ τρία τέταρτα, οἱ εὐδαίμονες ἀστοὶ τῆς καλῆς τῶν Ἀθηνῶν πόλεως.

Ἐμ.Θ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Συνέχεια καὶ τέλος ἰδε σελ. 48.

Ὡς διὰ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, οὕτω τὸ τηλέφωνον ἐπέδειξε πλουσκτήματα διὰ τὰς προφυλακὰς ἐν στρατοπέδοις. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1878 ἐδόθη ἔκθεσις τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Koerner, διοικητοῦ ἑνὸς τῶν συνταγμάτων τοῦ πεζικοῦ ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ τηλεφώνου εἰς τὰς προφυλακὰς· κατὰ τὰς δοκιμὰς ταύτας, μετεχειρίσθησαν λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν καλώδιον (σῦρμα μεμονωμένον) μήκους 320 μέτρων, τυλιγμένον περὶ κύλινδρον 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου μήκους καὶ τοποθετημένον ἐντὸς στρατιωτικοῦ σάκκου· τὸ καλώδιον μετὰ τὴν ἐκτύλιξίν του, δύναται εὐκόλως νὰ τυλιχθῇ ἐκ νέου διὰ τινος μικρᾶς λαβίδος εὑρισκομένης εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κυλίνδρου. Ὁ στρατιώτης, ὁ φέρων τὸν σάκκον, ἐξετύλιξε κατὰ γῆς τὸ καλώδιον διὰ παχέος βήματος μεταξὺ τοῦ φυλακείου τῆς κεντρικῆς προφυλακῆς καὶ ἑνὸς σταθμοῦ ἀπομεμακρυσμένου, ὥστε εἰς τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ σταθμὸς καὶ τὸ φυλακεῖον εὑρίσκοντο εἰς συγκοινωνίαν. Μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν δύο τηλεφώνων ἐκάλυψαν ταῦτα διὰ στρατιωτικῶν μανδυῶν ἐν εἴδει μικρᾶς σκηνῆς, ὥστε καὶ ὁ σφοδρότερος ἄνεμος νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τὴν εὐκρινῆ συνδιάλεξιν. Μετὰ δοκιμὰς πολλῶν ὡρῶν καὶ καθ' ὅλα ἐπιτυχούσας, τὸ καλώδιον ἀνεσύρθη μετὰ προσοχῆς ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν· ἐχρειάσθησαν δὲ δέκα λεπτά, διότι κατὰ τὴν κατὰ γῆς, τοποθέτησίν του, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγχώσωσιν αὐτὸ διὰ σκαπάνης ἐν τῇ γῇ κατὰ ὀλίγα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου εἰς δύο σημεῖα ὁπόθεν διήρχοντο δύο ὁδοί. Ἐκτοτε τὰς παρουσιασθείσας ἐλλείψεις ἐν ἄλλαις στρατιωτικαῖς δοκιμαῖς τοῦ τηλεφώνου ἐξωμάλυνον· κατεσκεύασαν πρῶτον τηλέφωνα ἔχοντα μεγαλειτέραν ἠχὼ καὶ ἐν ἁπλοῦν σημεῖον προσκλήσεως. Ἐμελέτησαν πολλοὺς τρόπους, ἰδίως πρὸς ἕνωσιν τοῦ τηλεφώνου μετὰ τῶν καλωδίων. Ὁλόκληρον τὸ μηχάνημα σύγκειται ἐξ ἑνὸς σάκκου ἔχοντος βάρος 11 περίπου χιλιογράμμων, περιέχοντος 500 μέτρα καλωδίου μετὰ σύρματος ἐπιστροφῆς, (γνωρίζουσιν οἱ ἠλεκτρισταὶ καὶ τηλεγραφηταί τί ἐστι σύρμα ἐπιστροφῆς μεταχειριζόμενον ἐν ἐλλείψει ὑδάτος ἢ ὑγροῦ μέρους τῆς γῆς ὅπως δι' αὐτοῦ γίνῃ τὸ λεγόμενον ἠλεκτρικὸν κύκλωμα)· δύο τηλέφωνα μετὰ τῶν σχετικῶν καὶ κιβώτια μετὰ ἐπιβοηθητικοῦ καλωδίου καὶ σύρματος ἐπιστροφῆς· τὸ καλώδιον διαμέτρου 3 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου, περιέχει τρία λεπτὰ σύρματα μεμονωμένα διὰ caoutchouc, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε περιτετυλιγμένον καὶ τὸ σύρμα τῆς ἐπιστροφῆς.

Τὸ τηλέφωνον εἶνε χρήσιμον ἐπίσης εἰς τοὺς δύτας, δυναμένους δι' αὐτοῦ νὰ συγκοινωνῶσι μετὰ τῶν συναδέλφων των, τῶν εὑρισκομένων ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀποφεύγοντες οὕτω νὰ ἀνέρχωνται καὶ κατέρχωνται πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς συνεννόησιν, ὅπερ συμβαίνει πολλάκις, κερδίζοντες οὕτω χρόνον, ὑποφέροντες ὀλιγώτερον, καὶ σωζόμενοι ἀπὸ τὰς συγκοπὰς ζητοῦντες βοήθειαν διὰ τοῦ τηλεφώνου ταχύτερον καὶ εὐκολώτερον.

Τέλος, τὸ τηλέφωνον εἶνε χρήσιμον εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ φυσικὴν· ἡ αὐτοῦ βεβαιοῦται ἀκριβῶς εἰς τὰς πληγὰς ἢ ὑπαρξις ξένου σώματος, ἰδίως εἰς τὰς πληγὰς τὰς γινομένας ὑπὸ πυροβόλων ὅπλων· οὕτως ἀποφεύγεται ἡ χρῆσις καθετῆρος· τηλεφωνικὰ ἐργαλεῖα εἰδικὰ κατεσκευάσθησαν διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς λειτουργίας τῆς καρδίας καὶ τῶν πνευμόνων, ὑπερβαίνοντα κατὰ τὴν εὐαισθησίαν πολὺ πάντα τὰ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει τοιαῦτα ἐργαλεῖα.

Ἐργαλεῖα τηλεφωνικὰ κατεσκευάσθησαν καὶ ἔσχον λαμπρὰ ἀποτελέσματα κατὰ τῆς βαρηκοΐας, ὅταν τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον δὲν εἶνε ἐν παραλυσίᾳ· δι' αὐτῶν, εἰς κωφὸς δύναται καὶ αὐτὴν τὴν μουσικὴν ν' ἀκούσῃ· τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα συγκεῖνται ἐκ δέρματος κοινοῦ τυμπάνου λίαν ἐλαστικοῦ καὶ τεταμένου μετὰ προσοχῆς, ὅπερ ἐρχόμενον εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰ παλμικὰ κύματα τοῦ ἀέρος, λαμβάνει δι' αὐτῶν δονήσεις ἀναλόγους, εἴτινες, ἐὰν τὸ ἐργαλεῖον κρατῆται μεταξὺ τῶν ὀδόντων, μεταδίδονται εἰς τὰ ὀστᾶ τῆς κεφαλῆς καὶ συνεπῶς εἰς τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον· ἐὰν ἡ δονοῦσα μεμβράνα τηλεφώνου ἔχῃ βραχίονα μικρὸν ἐξ οὐσίας ἀκληρᾶς καὶ συγχρόνως ἐλαστικῆς καὶ ὁ βραχίων οὗτος κρατῆται μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῶν ἀνθρώπων ὧν ἡ ἀκοὴ εἶνε ἀσθενής, αἱ δονήσεις τοῦ τηλεφώνου, αἱ παραγόμεναι εἴτε ἐκ τῆς μουσικῆς εἴτε ἐκ τῆς συνομιλίας κλπ., ἀκούονται εὐδιακρίτως ὑπ' αὐτῶν. Τὸ τηλέφωνον εἶνε ἐφαρμόσιμον εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἀσθενῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων, ἕνεκεν τῶν παλμικῶν κυμάτων τοῦ ἀέρος, ἅτινα γεννῶνται ὑπὸ τῶν ῥευμάτων τούτων, καὶ δύνανται οὕτω νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὡς ἠλεκτροσκόπια. Τοιαύτη περίπτωσις εἶνε εἰς τὰ παρουσιαζόμενα, εἰς τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, ῥεύματα τὰ λεγόμενα ῥεύματα ἐξ ἐπαγωγῆς γνωστὰ εἰς τοὺς ἔχοντας γνῶσίν τινα τῆς ἠλεκτρικῆς. Διὰ τὸν λόγον τῆς εὐαισθησίας ταύτης τῶν τηλεφώνων, ἡ τηλεφωνικὴ ὑπηρεσία διαταράσσεται εὐκόλως ἐκ τῶν γειτνιαζουσῶν τηλεγραφικῶν ἢ τηλεφωνικῶν γραμμῶν, ἀπαιτοῦνται δὲ μέτρα ἰδιαίτερα (περὶ ὧν ἴσως βραδύτερον ὁμιλήσομεν) ἵνα ἀποφύγωμεν τὰς διαταράξεις ταύτας ἐν τῇ χρήσει τοῦ τηλεφώνου.

Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Τηλεφώνου, λέγομεν ὅτι αἱ δοκιμαὶ πρὸς μεταβίβασιν μακρὰν τῆς φωνῆς, βοηθείᾳ τῶν παλμικῶν δονήσεων τοῦ ἀέρος, ἀνήκουσιν εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν. Ὁ ἠλεκτριστὴς Preece διηγεῖται ὅτι ὁ συμπατριώτης του φυσικὸς Robert Hook, ἐπιτήσατο κατὰ τὸ 1667 τοιαύτας ἀτελεῖς δοκιμάς. Βραδύτερον, τῷ 1819 ὁ Weatstone κατεσκεύασε μηχάνημα τηλεφωνικόν, ὅπερ ὠνόμασε «Μαγικὴν λύραν· συνίστατο εἰς ἐπιμήκη ἐκ ξύλου ἐλάτης λεπτὸν βραχίονα, ἔχοντα εἰς τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα μικρὰ κιβώτια ἠχικά· ἤκουεν εἰς τὸ ἓν αὐτοῦ ἄκρον μεταβιβαζομένους διὰ τῶν παλμικῶν δονήσεων τοῦ ἀέρος, τοὺς ἤχους τεταμένων χορδῶν, εὑρισκομένων εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ βραχίονος.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τηλεφώνου διὰ θώμιγγος (σπάγγου), ὅπερ συνίσταται εἰς τὴν σύνδεσιν δύο μεμβρανῶν ἐλαστικῶν διὰ κλωστῆς τεταμένης καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς γνωρίζομεν, ἐχρησίμευσεν εἰς πολλὰ μέρη ὡς παιγνίδιον τῶν παιδίων, ὀφείλει ἴσως τὴν καταγωγήν του εἰς τὰς πρώτας ταύτας δοκιμάς. Εἶνε ἐν τούτοις λίαν σπουδαῖον τὸ μικρὸν τοῦτο μηχάνημα, ἂν καὶ λειτουργοῦν εἰς μικρὰς ἀποστάσεις, διότι ἀποδεικνύει ὅτι αἱ δονήσεις τοῦ ἀέρος, αἵτινες χρησιμεύουσι πρὸς μεταβίβασιν τῶν λέξεων, ἂν καὶ μικραί, ἀναπτύσσουσιν ὅμως ἀρκετὴν δύναμιν, διότι μεταφέρουσαι εἰς ἀπόστασιν 100 μέτρων. Ἐκ τούτου ἀπεδείχθη τὸ δυνατὸν τῆς διὰ τῶν δονήσεων τοῦ ἀέρος μεταβιβάσεως· ὄχι μόνον φωνηέντων ἀλλὰ καὶ συμφώνων, καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ ἀναζητήσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ Helmholtz, ἥτις ἀναζήτησις ἀφῆκεν ἐποχὴν οὕτος κατέδειξεν ὅτι τὰ σύμφωνα καὶ τὰ φωνήεντα, δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἁπλοῦς ἤχους παρὰ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ τελευταῖοι σχηματίζονται ἐκ δονήσεων (κυμάνσεων) τοῦ ἀέρος ἁπλῶν, ἐν ᾧ ἐκεῖνα σχηματίζονται ἐκ τοιούτων κυμάνσεων ἐπιτεθειμένων τούτων ἐπ' ἐκείνων πολλάκις· Αἱ λέξεις σχηματίζονται ὑπὸ τῶν δονήσεων καὶ εἶνε δυνατὴ ἑπομένως ἡ μεταβίβασις αὐτῶν ὅταν μεταχειρισθῶμεν ἐργαλεῖα ἀναπαράγοντα πιστῶς τὰς δονήσεις ταύτας· αἱ λεπταὶ πλάκες καὶ ἐλαστικαὶ μεμβράναι ἔχουσι τὸ προσόν τοῦτο.

Ὡς βάσις τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ τηλεφώνου δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῶν γαλβανικῶν ἤχων ὑπὸ τῶν ἀμερικανῶν φυσικῶν Page καὶ Henry κατὰ τὸ 1837· οὗτοι παρετήρησαν ὅτι ῥάβδος σιδηρᾶ περιτετυλιγμένη διὰ χαλκίνου σύρματος (γνωστὴ εἰς τοὺς ἠλεκτριστὰς καὶ τηλεγραφητὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα ἠλεκτρομαγνήτης) δύναται, μαγνητιζομένη καὶ ἀπομαγνητιζομένη ταχέως δι' ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος διατρέχοντος τὸ περιτυλίσσον τὴν ῥάβδον σύρμα καὶ διακοπτομένου δι' ἐναλλαγῆς τοῦ ῥεύματος, νὰ δώσῃ ἤχους.

Ὁ Philippe Reis ἐν Friedrichsdorf παρὰ τῇ Φραγκφόρτῃ, λαβὼν τοῦτο ὡς βάσιν, κατεσκεύασε τὸ πρῶτον ἠλεκτρικὸν τηλέφωνον, ὅπερ ἐπαρουσίασε τὴν 26 Ὀκτωβρίου 1861 εἰς τὸν Σύλλογον τῆς φυσικῆς ἐν Φραγκφούρτῃ. Τὸ τηλέφωνον τοῦτο μετεβίβαζεν εἰς μακρὰς ἀποστάσεις ἤχους μουσικοὺς καὶ λέξεις ἀκόμη ἂν καὶ ἀτελῶς. Τὸ τηλεφωνον τοῦ Reis ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον ἐπέστησε τὴν προσοχὴν ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ταχέως ἐλησμονήθη, ἴσως διότι οἱ φυσικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κρίνοντες μικρὰν τὴν σπουδαιότητά του, δὲν ἔδωκαν προσοχήν.

Ἐν Ἀμερικῇ, ἀπέναντίας, ἐπεδιώκοντο αἱ δοκιμαὶ πρὸς κατασκευὴν τηλεφώνου ἁπλοῦ καὶ πρακτικοῦ.

Κατὰ τὸ 1868 ὁ Van de Wayde κατεσκεύασε Τηλέφωνον Reis τετελειοποιημένον, ὅπερ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Πολυτεχνικὸν Σύλλογον τῆς Φιλαδελφείας· τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο, ὡς λέγουσι, μετεβίβαζεν εὐδιακρίτως, ἂν καὶ ἀσθενῶς καὶ μὲ φωνὴν ἐρρινὴν, τὰς προφερομένας λέξεις. Ὁ Van ἐξηκολούθησε τὰ πειράματα καὶ εἰς τὰς προσπαθείας του ἠνώθησαν καὶ αἱ τοῦ Elisha Gray εἰς Chicago ὡς καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ 1876 τοῦ αὐτοῦ Gray μετὰ τοῦ Leonard de Wray, οἵτινες ἐξέθετον εἰς τὸ κοινὸν μηχάνημα ὅμοιον πρὸς τὸ τηλέφωνον Reis, καὶ τὸ 1877 ὁ Cromwell Varley κατεσκεύασε τηλέφωνον ἔχον βάσιν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ συμπυκνωτοῦ.

Ἅπαντα τὰ τηλέφωνα ταῦτα, περιωρίζοντο εἰς τὴν μεταβίβασιν ἤχων μουσικῶν καὶ οὐχὶ ἐνάρθρων λέξεων. Ἠδύναντο ὅμως νὰ μεταβιβάζωσιν ὁλοκλήρους συμφωνίας καὶ συνθέτους ἤχους. Τὸ ἀτελὲς τῶν τηλεφώνων τούτων συνίσταται εἰς τὸ ὅτι μεταβιβάζονται οἱ παλμοὶ τοῦ ἀέρος διὰ μηχανικῶν διακοπῶν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ἀποτόμως διαβιβαζομένου καὶ οὐχὶ διὰ κυματισμῶν τοῦ ῥεύματος ἀνταποκρινομένων πρὸς τὰ κύματα τοῦ ἀέρος.

Ἡ λύσις αὕτη τοῦ προβλήματος ἥτις ἐφαίνετο ἀδύνατος τότε εἰς τοὺς φυσικούς, ὀφείλεται εἰς τὸν Σκῶτον τὴν καταγωγὴν Graham Bell ἐν Βοστόνῃ.

Ὁ Bell, διδάσκαλος κωφαλάλων, μετηνάστευσε κατὰ τὸ 1868 ἐξ Ἐδιμβούργου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ἐφάνη εἰς τὴν παγκόσμιον ἔκθεσιν τῆς Φιλαδελφείας τοῦ 1876 μετὰ τοῦ ὁμιλοῦντος τηλεφώνου του, ὅπερ διήγειρε τὸν μέγιστον θαυμασμὸν διὰ τὴν εὐδιάκριτον μεταβίβασιν τοῦ λόγου εἰς μεγάλας ἀποστάσεις.

Τὸ τηλέφωνον τοῦ Bell διακρίνεται οὐσιωδῶς ἀπὸ τὸ τοῦ Reis ἐκ τῆς μαγνητικῆς μεμβράνης, κατεσκευασμένης ἐκ λεπτοτάτης πλακός, ἐκ σιδήρου καὶ τοποθετημένης ἀπέναντι τῶν πόλων ἠλεκτρομαγνήτου· ἡ μεμβράνα αὕτη τίθεται εἰς δόνησιν ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ ἀέρος καὶ γεννᾷ αὕτη διὰ τῶν νόμων τῶν ἐξ ἐπαγωγῆς ῥευμάτων ἐν τῷ σύρματι τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου ἠλεκτρικὰ ῥεύματα δονοῦντα, ἅτινα θέτουσιν εἰς δόνησιν τὴν μεταλλικὴν μεμβράναν τὴν εὑρισκομένην εἰς τὸ ἀνταποκρινόμενον τηλέφωνον, ὅπερ, ὁμοιον, ἐπαναλαμβάνει συνεπῶς τὰς αὐτὰς μαγνητικὰς ἀνταποκρινομένας δονήσεις. Οὕτω τὸ ἐργαλεῖον τῆς ἀποδοχῆς παράγει ἀκριβῶς τὰ κύματα, ἅτινα τῷ μεταβιβάζονται ὑπὸ τοῦ ἀποστέλλοντος ἐργαλείου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πύρὴν τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου τοῦ τηλεφώνου Bell, διὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ μεταβίβασιν τοῦ μαγνητικοῦ ἤχου εἶνε ἀτελὴς τὸ δὲ ἐργαλεῖον παρουσιάζει κατὰ τὰ ἄλλα πολλὰς ἐλλείψεις, ἡ λειτουργία του εἶνε ἀσθενὴς καὶ ὀλίγον πρακτικὴ εἰς τὰς μεγάλας ἀποστάσεις, ὑπῆρξε λοιπὸν ἀνάγκη ἐξευρέσεως τηλεφώνου ἰσχυροτέρου.

Πολλοὶ ἠλεκτρισταὶ ἠσχολήθησαν πρὸς τοῦτο, καὶ ἐμελέτησαν λεπτομερῶς, πρὸ παντός, τὰ τηλέφωνον κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτοῦ δύο μέρη, τῆς μεταβιβάσεως καὶ τῆς ἀποδοχῆς, ἵνα κατασκευάσωσιν ἕκαστον τούτων κατὰ ἰδιωτέρους ὅρους, ἐσκέφθησαν κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐὰν τὸ τηλέφωνον Bell ἦνε ἐν τῇ ἀρχῇ του καλῶς κατεσκευασμένον διὰ τὴν ἀποδοχὴν ἤτοι τὸ μέρος τῆς ἀποδοχῆς, τὸ μέρος τῆς μεταβιβάσεως ἔπρεπε νὰ ἦνε ὑπὸ ἄλλους ὅρους ἵνα παραγάγῃ ἀποτελέσματα ἰσχυρότερα· Κατέφυγον εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν τῷ 1856 ὑπὸ τοῦ Du Moneel γάλλου ἠλεκτριστοῦ.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶνε ὅτι, εἰς τὴν διαβασιν ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος διὰ τοῦ σημείου τῆς ἐπαφῆς δύο σωμάτων, ὧν ἡ ἠλεκτρικὴ ἀγωγιμότης εἶνε διάφορος, ἡ ἀντίστασις ἥτις παρουσιάζεται εἰς τὴν δίοδον τοῦ ῥεύματος τούτου, ποικίλλεται ἐπαισθητῶς καὶ συμφώνως μὲ τὴν διαφορὰν τῆς πέσεως τῆς ἐπαφῆς τῶν δύο σωμάτων.

Πρῶτος ὁ Edison, ἠλεκριστὴς ἀμερικανός, γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον, μετεχειρίσθη τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἣν ἴσως ἐθεώρησεν ὡς ἰδικήν του, εἰς τὴν κατασκευὴν τηλεφωνικοῦ μεταβιβαστοῦ ἰσχυροτέρου, ἐπιθεὶς εἰς τὴν μεμβράναν τοῦ τηλεφώνου Bell μικρὸν τεμάχιον πλατίνης ἢ γραφίτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπικαθῆται ἐλαφρῶς ἕτερον μικρὸν τεμάχιον γραφίτου προσηρμοσμένον εἰς τὸ ἄκρον ἐλαστηρίου· Οὕτω κατεσκευάσθη τὸ ὀνομαζόμενον «τηλέφωνον μετ' ἀνθρακος τοῦ Edison», ὅπερ διακρίνεται διὰ τῆς κανονικῆς μεταβιβάσεως τῶν ἤχων κυμάτων, ἀλλ' ὅπερ δὲν εἶνε ἀρκούντως εὐαίσθητον.

Τελειοποίησις σπουδαία ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ἐργαλείων πρὸς τηλεφωνικὴν μεταβίβασιν ὡς πρὸς τὴν εὐαισθησίαν των, ἐγένετο κατὰ τὸ 1877 ὑπὸ τοῦ ἀμερικανοῦ Δαβὶδ Hughes, ζῶντος ἐν Ἀγγλίᾳ· τὸ μηχάνημά του εἶνε γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μικρόφωνον» οὕτως ὀνομασθὲν διότι ἐπιτρέπει ν' ἀκουσθῶσι τὰ ἀσθενέστερα ἠχικὰ κύματα καὶ εἶνε ἐξ ἀναλογίας εἰς τὴν ἀκοὴν ὅ,τι τὸ μικροσκόπιον εἰς τὴν ὅρασιν. Ὁ μεταβιβαστής, ὁ κατασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ Hughes συνίσταται ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰς μικρὸν κονδύλιον ἐξ ἄνθρακος, παρεντεθειμένων ἐν τῷ κυκλώματι καὶ ἐλαφρῶς προσηρμοσμένον μεταξὺ δύο τεμαχίων ἐπίσης ἐξ ἄνθρακος ἐπὶ ἠχροῦ κιβωτίου. Ἐὰν τὸ κιβώτιον τεθῇ εἰς δόνησιν ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ ἀέρος, ἅτινα τὸ πλήττουσιν, αἱ ἐπαφαὶ τῶν ἄκρων τοῦ μικροῦ ἀνθρακίνου κονδυλίου λαμβάνουσιν ἐπίσης μέρος εἰς τὰς δονήσεις ταύτας τοῦ ἀέρος καὶ γίνονται κατ' ἀκολουθίαν μᾶλλον ἢ ἧττον ἰσχυραί, ὥστε ἡ δύναμις τοῦ ῥεύματος τοῦ προερχομένου ἐκ τινος Βολταϊκῆς στήλης ὑφίσταται κατὰ τὸ κύκλωμα δονήσεις ἀναλόγους πρὸς τὰς φάσεις τῶν δονήσεων τοῦ ἀέρος· (κύκλωμα λέγεται ἅπασα ἡ πορεία τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ἀπὸ τοῦ

θετικοῦ πόλου τῆς Βολταϊκῆς στήλης μέχρι τοῦ ἀρνητικοῦ, περιλαμβάνουσα πᾶν ἐργαλεῖον καὶ πᾶν σύρμα, ὅπερ τὸ ῥεῦμα διατρέχει.

Κατόπιν διαρκῶν ἀναζητήσεων πρὸς τελειοποίησιν τοῦ τηλεφώνου, ἀνεγνωρίσθη ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ σιδηρᾶ μεμβράνα τοῦ τηλεφώνου Bell δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία καὶ ὅτι δύναται ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ πλακὸς ἐκ ξύλου, ὑέλου, Caoutchouc, χαλκοῦ κλπ. καὶ μάλιστα νὰ παραλειφθῇ ἐντελῶς, ἂν καὶ ἡ εὐκρίνεια εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν ἠχικῶν κυμάτων γίνε μεγαλειτέρα διὰ τῆς χρήσεως πλακὸς σιδηρᾶς. Ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθη τοῦτο, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν εἶνε μόνον αἱ δονήσεις τῆς σιδηρᾶς πλακὸς αἱ γεννῶσαι κυματισμοὺς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ἐν τοῖς σύρμασι τοῖς περιτυλίσσουσι τὸν ἠλεκτρομαγνήτην ἕνεκεν τῶν διαφορῶν τῆς μαγνητικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὰ ἠλεκτρικὰ ῥεύματα εἰσὶν ἐπαρκῆ ἀφ' ἑαυτῶν νὰ ποικίλωσι τὴν μαγνητικὴν ταύτην ἐνέργειαν καὶ παραγάγωσι κυματισμοὺς τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων.

Ἕπεται λοιπὸν ὅτι δύνανται νὰ διαιρεθῶσι τὰ τηλέφωνα εἰς τέσσαρας τάξεις.

Πρῶτον τὰ μουσικὰ τηλέφωνα, ἅτινα ἔχουσιν ἤδη μάλλον ἱστορικὴν παρὰ πρακτικὴν σημασίαν.

Δεύτερον τὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ τηλέφωνα, ὧν ὁ τύπος εἶνε τὸ τηλέφωνον Bell.

Τρίτον τὸ τηλέφωνον τοῦ ἄνθρακος τοῦ Edison εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται χρῆσις μεταβιβαστοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ τηλεφώνου καὶ Βολταϊκῆς στήλης.

Τέταρτον τὸ τηλέφωνον, δι' ὃ μεταχειρίζονται πρὸς μεταβίβασιν τὰ Μικρόφωνον.

Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις καὶ πολλὰ ἄλλα τηλεφωνικὰ μηχανήματα, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω διαίρεσιν.

Νέον εἶδος τηλεφώνου ἐφευρέθη ἔχον ὡς βάσιν τὴν ἀκτινοφωνίαν Radiophonie ἤτοι τὴν μεταβίβασιν τῶν ἠχικῶν κυμάτων διὰ φωτεινῶν ἀκτίνων· τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τηλεφωνίας ἐφευρέθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Bell ὅστις ἐμνημόνευσεν αὐτὸ πρῶτον κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονήν του τὴν 17 Μαΐου 1878 εἰς τὴν Societé Royale de Londres. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ὀνομάζεται «φωτόφωνον» καὶ ἡ λειτουργία του βασίζεται εἰς τὸ ὅτι, φωτεινὴ ἀκτὶς ποικίλλουσα κατὰ τὴν ἔντασιν καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἑστία διευθύνεται διὰ παραβολικοῦ κατόπτρου ἐπὶ συνδυασμοῦ πλακῶν ἐκ σελληνίου Sélénium (στήλη σελληνίου), φέρει παραλλαγὰς ἀναλόγους εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν ἀντίστασιν τοῦ σελληνίου καὶ παράγει ἦχους εἰς τηλέφωνον παρεντεθειμένον εἰς τὸ κύκλωμα τοῦ ῥεύματος ἐκ τῆς Βολταϊκῆς στήλης εἰς τὸ σελληνίον.

Ἀναφέρομεν τέλος λαμπρὰν ἐφεύρεσιν πηγάζουσαν ἐκ τῆς «ἀκτινοφωτογραφίας» ἐφεύρεσιν ὀνομασθεῖσαν «τηλεφωτόν», δι' ἧς δυνάμεθα νὰ ἀναπαραγάγωμεν εἰκόνας, μεταβιβάζοντες τοιαύτας διά τινος κατόπτρου καὶ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ἐπὶ ἑτέρου κατόπτρου ἀπομεμακρυσμένου.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ὡς ἡ ἀρχαιοτέρα ἐν τῷ κόσμῳ ἐφημερὶς θεωρεῖται ἡ σινικὴ «Ἐφημερὶς τοῦ Πεκίνου» — ἡ ἔδρυσις αὐτῆς ἀναβιβάζεται μέχρι τοῦ 911 μ. Χ. ἡ κανονικὴ ὅμως ἔκδοσις της ἀρχεται μόλις ἀπὸ τοῦ 1351 — ἤτις καὶ μετεῤῥυθμίσθη ῥιζικῶς ἐσχάτως ἔτι. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη νῦν δημοσιεύεται καθ' ἑκάστην εἰς τρεῖς ἰδιαιτέρας ἐκδόσεις· ἡ πρώτη, τὸ «Κίγκ-Παοῦ» (ἐφημερὶς τῆς κυβερνήσεως), ἐκτυπουμένη ἐπὶ κιτρίνου χάρτου, ἀποτελεῖ τὴν ἐπίσημον τοῦ κράτους ἐφημερίδα· ἡ δευτέρα «Τσίγκ-Πωὼν» (ἐμπορικὴ ἐφημερίς), ἐκτυπουμένη ἐπὶ κιτρίνου ἐπίσης χάρτου, εἶνε εἰδικῶς ἀφιερωμένη εἰς τὰ ζητήματα καὶ τὰς εἰδήσεις τοῦ ἐμπορίου· ἡ τρίτη δέ, «Τιτὰν Παοῦ» (ἐπαρχιακὴ ἐφημερίς) ἐκτυπουμένη ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου, περιλαμβάνει ἀποσπάσματα ἐκ τῶν προηγουμένων δύο ἐκδόσεων.

Αἱ τρεῖς αὗται ἐκδόσεις ἐν συνόλῳ ἀριθμοῦσι περὶ τοὺς 15,000 συνδρομητῶν, ἡ σύνταξις δ' αὐτῶν εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς ἕξ μέλη τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Χὰν-Λίν.

*

Πάντες καὶ πάντα εἶναι χρήσιμα εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς δημιουργίας. Αἱ παρατηρήσεις, ἃς ἐσχάτως διαχεχριμένος ἄγγλος χημικός, ὁ Ἔμερσων, ἐποιήσατο ἐπὶ τῆς ὠφελιμότητος τῶν μυιῶν, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐπιστημονικωτέρα καὶ σαφεστέρα δικαιολογία τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἥτις ἐγένετο ἀξίωμα.

Βεβαίως ὅλοι παρετήρησαν τὰ διαδοχικὰ ἐκεῖνα κινήματα τῆς μυίας, ἅτινα συνίστανται εἰς τὴν προστριβὴν τῶν τεσσάρων ποδῶν αὐτῆς, κατ' ἀρχάς, μεταξὺ ἀλλήλων, εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δύο πτερύγων. Γενικῶς πιστεύεται ὅτι αἱ κινήσεις αὗται ἀποβλέπουσιν ἁπλῶς εἰς τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος τῆς μυίας, ὅπως τοῦτο συμβαίνει καὶ παρὰ τῇ γαλῇ καὶ ἄλλοις τισὶ ζῴοις. Ὁ προρρηθεὶς ὅμως χημικὸς κ. Ἔμερσων διὰ λεπτομερῶν μικροσκοπικῶν παρατηρήσεων ἐξάγει ὅλως ἄλλοιον συμπέρασμα, διατεινόμενος ὅτι ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τῶν μυιῶν ἀριθμὸν τινα παρασίτων σμικροτάτων καὶ ἀδιοράτων διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ διατάσσεται, ἅτινα ἡ μυῖα, κυριεύουσα ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς τὴν προβοσκίδα καὶ τοὺς πόδας της, περισυλλέγει καὶ κατακίνει . . .

Συνεχίζων τὰς παρατηρήσεις του ὁ κ. Ἔμερσων ἐβεβαιώθη ὅτι τὰ ἐπὶ τῶν μυιῶν μικροσκοπικὰ ζωύφια, διὰ τῶν ὁποίων τρέφεται ἡ μυῖα, δὲν γεννῶνται ἐπὶ τοῦ ἐντόμου, ἀλλ' εἶνε διεσπαρμένα ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Οὕτως ἡ μυῖα ἔχει τὴν θέσιν της ἐν τῇ εὐρείᾳ ἀλύσει τῆς ἀμοιβαίας καταστροφῆς· ἀποκαθαίρουσα τὸν ἀέρα τῶν ἐντόμων τούτων, κατατρώγεται καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς ἀράχνης, ἥτις καταδιώκεται ὑπὸ τῶν πτηνῶν, ἅτινα πάλιν χρησιμεύουσιν εἰς τροφὴν ἑτέρων ζῴων, ἀπαραιτήτων εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὥστε βλέπετε, ὅτι τὰ καθήκοντα καὶ αἱ ἐνασχολήσεις τῆς μυίας εἶνε σοβαρώτεραι ἢ ὅσον κοινῶς πιστεύεται, συντελοῦσαι εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀέρος ἀπὸ ἐπιβλαβῶν παρασίτων.

*

Μεταξὺ τῶν μᾶλλον φιλοπόνων καὶ γραμματοφίλων βασιλικῶν οἴκων καταλέγεται ὁ τῆς Ἀγγλίας.

Σύντομός τις ἀπαρίθμησις τῶν γνωστοτέρων ἔργων τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, εἶνε ἀρκοῦσα τοῦτο ἀπόδειξις.

Καὶ ἡ βασίλισσα μὲν Βικτωρία ἔλαβεν ἄλλοτε, βραβευθεῖσα ἐν δημοσίῳ διαγωνισματι, 100,000 δραχμῶν διὰ τὸ βιβλίον αὐτῆς: «Σκέψεις ἐπὶ τοῦ θανάτου», εἶνε δὲ πρὸς τούτοις φιλόκαλος ζωγράφος καὶ δεξιωτάτη χαράκτις· ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας εἶνε συγγραφεὺς ἀξιοπαρατηρήτου τόμου περιηγητικῶν ἐντυπώσεων ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡμερολόγιον ταξιδίου ἐν Αἰγύπτῳ, Ἑλλάδι καὶ Κωνσταντινουπόλει» ὁ δοὺξ τοῦ Ἐδιμβούργου, διάκεχριμένος βιολιστής, δημοσιεύει προσεχῶς συλλογὴν μεθυγραφικῶν πρωτοτύπων, ἐντυπώσεων, καλλιτεχνικῶν ἀναμνήσεων, διακρινομένων διὰ τὴν πρωτοτυπίαν, τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸ ὀξὺ αὐτῆς παρατηρητικόν· ἡ πρό τινος ἀποθανοῦσα πρίγκιπισσα Ἀλίκη ἔγραψε σατυρικὸν μυθιστόρημα ἐπὶ τῶν ἠθῶν τῆς Δυτικῆς Γερμανίας· ἡ πριγκίπισσα Βεατρίκη εἶνε συγγραφεὺς ποιημάτων, ἅτινα ἴσως δὲν θέλουσι μείνει διαρκῶς ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ αὐτῆς· ἡ πριγκίπισσα Λουΐζα, μαρκησία τοῦ Λόρν, ἔχει ἑτοίμους δύο τόμους ἐπὶ τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τέλος οἱ υἱοὶ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, παῖδες σχεδὸν ἔτι, προπαρασκευάζουσι τὸ πρῶτον αὐτῶν βιβλίον.

*

— Ἐκάσχατε ἀπὸ εὐλογιά . . . σᾶς ἐπεσκέφθην ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας . . . σᾶς ἐθεράπευσα καὶ νομίζετε ὅτι ἐξοφλεῖτε μὲ τὰ δέκα φράγκα, τὰ ὁποῖα μοῦ δίδετε;

— Γιατρέ, θυμηθῆτε ὅτι ἐγὼ πρῶτος ἔφερα τὴν ἀσθένειαν εἰς τὴν συνοικίαν!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

13

Ἄνευ ἐμοῦ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο τρισευδαίμων . . .
Εἶμαι τῶν φόνων ἀφορμή, αἰτία τῶν πολέμων.
Εἰς τὴν πνοήν μου γίνονται ἐχθροὶ οἱ κρῶῃν φίλοι,
καὶ ὕβρεις ἀνταλλάσσουσι τὰ πρὶν γελῶντα χείλη.
Χωρίζω τέκνα καὶ γονεῖς· ἀνδρόγυνα χωρίζω.
Καὶ κατ' ἀλλήλων ἀδελφοὺς πολλάκις ἐξοπλίζω.
Ἐὰν 'ς τὸν ἕνα πόδα μου θέσω ὁ κόδημ' ἄλλο
ὦ! τότε δὰ τὴν φύσιν μου ἀμέσως μεταβάλλω.
Δὲν εἶμαι πλέον πρόξενος κακῶν καὶ δυστυχίας,
ἀλλὰ χαρίζω 'ς τοὺς θνητοὺς στιγμὰς εὐδαιμονίας.

14

Λέγουν ὅτι ἐξ ἀνθρώπου ἔχω μεταμορφωθῆ
εἰς φυτὸν ὅπερ χειμῶνα μόνον πάντοτε ἀνθεῖ.
Ἂν τὰ τρία μου τὰ πρῶτα γράμματα μοῦ ἀφαι-
[ρέσῃς
καὶ τὸν τόνον ταυτοχρόνως εἰς τὴν λήγουσαν τὸν
[θέσῃς
Ἕτερον φυτὸν θὰ γείνω θάλλον ὅλον τὸν καιρὸν
καὶ τινος θεοῦ ἀρχαίου τῶν Ἑλλήνων ἱερόν.

15

Ὀλίγοι μ' ἔχουν σὰν μιλοῦν, πολλοὶ ὁπόταν γρά-
[φουν·
μοῦ κόβουν τὸ κεφάλι,
ἀλλὰ μ' ἐμένα πάλι
συνεννοοῦνται μὲ χαρά, καὶ δὲν μιλοῦν, δὲν γρά-
[φουν.

16

Αὐτὸ σ' ἔκαμε
καὶ δὲν σ' ἔκαμε·
εἶνε τέσσερα
καὶ διακόσα ὀγδόντα τέσσερα.

ΛΥΣΕΙΣ

10). Γέλως · ἕλος. 11) Δοὺς δοὺ;
12) Σεπτὰ - ἑπτά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Ἀ. Σ. Σύρου. Διότι κατ' ἀρχὴν ἀλληλογραφοῦμεν ταχυδρομικῶς. — κ. Χρ. Δ. Ναύπλιον καὶ κ. Δ. Α. Ζάκυνθον· ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Κ. Χ. Σύρου. Αἴτησίς σας ἐξεπληρώθη, ἀναμένομεν. — κ. Α. Ε. Φιλιππούπολιν. Ἐνεγράφη εὐχαριστοῦμεν. — κ. Χ. Γ. Ξηροχώριον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Β. Μ. Ἅγιον Αὐρέντιον. Ἐλήφθη· τὸν ἐνεγράψαμεν, εὐχαριστοῦμεν καὶ αὐθις. — κ. Θ. Δ. Σμύρνην. Ἐνεγράφησαν. — κ. Κ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ κ. Παππαδοπούλου ἐλήφθη. Παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν· περὶ τῶν λοιπῶν προσεχῶς. — κ. Ἰ. Κ. Χανία. Ἐλήφθησαν· διατριβίδιον προσεχῶς.

Εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν πωλοῦνται πρῶτοι τόμοι τῆς «Ἑβδομάδος» ἀδετοι μὲν πρὸς δρ. 10 δεδεμένοι δὲ πρὸς 14.

Ἐν Ἀθήναις. — Τύποις «Κορινθίας»